

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

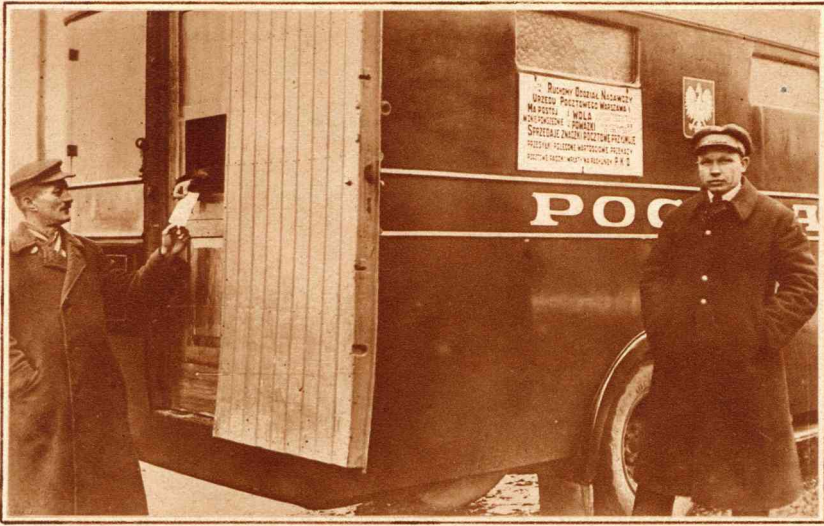
IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

KINDERKRUISTOCHT TEGEN DE RUPSENPLAAG

Op een van onze dorpen werd een ware kinderkruistocht gehouden tegen de gevreesde rupsenplaag. De land- en tuinbouw wordt ernstig bedreigd, hetgeen tot een catastrofe kan leiden, wanneer niet alles in het werk wordt gesteld om den doodsnijsand van boeren en tuinders te verdelen. Men is op het idee gekomen om de drie hoogste klassen eener jongensschool „onder de wapenen” te roepen en... met succes. De jongelui hadden in drie dagen tijds niet minder dan 20.000 nesten meegebracht, die in petroleum werden verbrand. Nu de nood zoo hevig dreigt, is dit een methode ter navolging.

In Polen is een rijdend postkantoor in gebruik genomen, dat speciaal bestemd is om de kleine dorpen te bezoeken, waar geen postkantoor gevestigd is.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 16 Febr. '30

Menier,

Zemmen deus week in d'eerste Kamer gezeed, as da-d-ons Regeering altij veuls te bescheien is; te zoet-sappig; te flauw, zouden wij zeggen. En laat ik oew zeggen,

amico, da's gin grootsprekerij, da d-emmen ze niet van d'r eigen.

't Zelfste hè 'k al 'n jaar gelejen gezeed. En da wil ik nog 's efkes ophalen ok.

Vleejen week schreef ik oew over m'nen Blek. En toen 'k 't zoo over m'nen hond had, motte wel gedocht g'ad emmen, da-d-et mee d'n gruuntenwagel laangs de wegels allemaal koek-en-ei is!

En ok zulde denken: wa-d-ee nouw Dré z'nen gruuntenwagel te maken mee de eerste Kamer. Nouw, meer as ge denkt!

't Is nie allemaal koek-en-ei, man. 'k Ben giesteren thuisgekomen mee 'n paar haanden zoo blaauw as Trui d'ren schort teugen gruu aan, en zoo haard en stijf as zoolleer.

En toen 'k ze gong wermen, toen wieren ze zoo dik as ballen-gehakt. Wilde wel geleuen, — ze laten oew mee die kouw nog langer buiten staan as anders. Da was vruuger anders, amico. Dan kreegde nog 's 'n kommeke koffie van de klaanten, dan mochte nog 's binnenkomen en dan wiste van mekare hoe 't mee oew gong. Dan bleef ik op de hogte van de kinderkes, die er onder m'n klaanten geboren wieren, en dan gaf ik 's wa weg zoas de tijd van 't jaar da meebrocht.

Dan ha'k 'n apaart maandje mee appeltjes veur de kleinen of knollekes of zoo en om twaalf uren, as die brakken dan uit school kwampen, dan laaide ik ze op m'nen leegen wagel en brocht ze thuis.

Maar nouw amico, nouw de vrullie allemaal mevrouw zijn geworren, — nouw ze 'n illektrieke dienstmeid emmen, 'nen stofzuiger, nouw zijn ze in de stad veuls te veurnaam geworren.

Eén, die 'k al vijf-en-twintig jaren bedien, zee lest teugen me, toen ik ze aansprook mee: „Goeiemergen juffrouw, ga-d-alles nog goed?” — die zee toen: „Mevrouw astebliet ee, ik ben getrouwd.” „Nimme nie kwalek mevrouw,” zee ik, „ik ben ok getrouwd, en nie zoo zuinig, maar zegde gij maar grust Dré horre, teugen mijn, net as vruuger!” Maar ondertusschen rokte mee al die stofzuigmevrouws oew klaanten kwijt.

Zoo hedde soms 't gevuul, amico, da de tijd harder veruit lopt as de menschen. Ik kan 't soms nie bijhouden en stade op oew vijftigste jaar dikkels weer net zoo onhaandig in de wereld as op oew zestiende.

Da wil dan zeggen: op 't gebied van stofzuigerij, Fokst-rot, Scharltonnekes, Ketelmezielen, permenente-haar-golverij-die-élke-twee - maanden-over-nuww-gepermenent-mot-worren.

Da zijn zoo de dingeskes waar 'k gin verstajum van eb. Trui trouwens ok nie!

Maar as 't er in m'n kraantje staat da-d-Engelaand mijn verwacht, mee 'n Engelsch wapen d'r boven, waarop in 't Fransch op staat: „God en mijn Recht”, dan wor ik wakker. Want as de vos passie prikt, hoer past op oew kiepen!

En as ik dan op d'n aandere kaant van die advertentie: „Engeland verwacht u,” lees: da ze nouw weer 'n dingeske klaar willen maken om ons huishoudelijk eêrde-werk daar te weren, naast de vuile smoesjes die ze al verzonnen ebben teugen

ons beste fruit, kek, dan kan ik beter meepraten dan over d'n Slèpenden-Boston en de Vaarsitaa-Drek.

Dan ben 'k ineens zoo klaar-wakker as Trui soms wel 's is as me aan 't afrekenen zijn van m'nen gruuntenwagel.

Ze zijn er daar achter, amico.

De Regeering houwt tentoonstellingen van 't Engelsch fabriekaat en de Engelsche fabriekaanten vragen d'r Regeering om teugen ons wetjes te maken en... die regeering is daar niks te broerd veur! Net as lest, toen emmen ze gezeet as da-d-onze vliegers die de brieven, naar Indië brengen, niemeer over Engelsch-Indisch gebied meugen fladderen. Afgunst! En toen emmen ze 'n onzichtbaar hokketje gezet om de lucht boven Engelsch-Indië, mee 'n bordje: „Verboden toegank veur Nederlandsche brievenbestelders.”

En nouw adverteeren ze hier, as da me komen motten, want da-d'n bezoek aan die Jaarbeurs ons zal bewijzen dat er zullie zoo verschrikkelijk veul aan gelegen is om ons de beste diensten (service) te geven!

Wa mijn betreft, da-d-eb ik dubbel en dwars in de gaten!

Maar as da nouw allemaal diensten zijn, dan zou 'k toch wel 's willen weten wa ze doen as ze oew pesten willen!

Wil ik oew 's wa zeggen, amico?

Eerst da hekkentje weg daar boven Engelsch-

Indië. Eerst ons verkens weer reejaalbielieteen en ons fruit. Eerst mee d'r fikken van ons eêrde-werk afbliven, of ik gooi mee de scherven.

Dan d'r eigen veurloopig netjes en nie kinderachtig aanstellen en dan gaai ik ok 's kijken wa z' allemaal emmen te laten zien.

Maar veur dieën tijd — nouw, dan kan Engelaand naar Ulvenhout komen maar ga-d-Ulvenhout net naar Engelaand. Ze kunnen wa mijn betreft in Ollaand mee d'r eigen laten speulen, — hier in Brabant kijken me-n-uit ons doppers.

Wij zijn goed, maar nie gek!

En da moesen ze in Ollaand ok laten vuulen, dan zouwen ze daar buiten ons mee 'n bietje meer respekt b'andelen.

Want, Amico, ik kan 't nie verhellepen, maar dikkels, as ik de Belgen d'r groote moelen open hoor zetten in de kraanten, as ik van die geniepte streken lees van d'n Engelschman, as ik merk wat onze Regeering daar teugenover zet, dan denk ik toch wel 's: da ze in 't buitenland ons verslijten veur doetjes, waar ge soo lekker kat-en-muis mee speulen kunt en dan zoo spelenderwijze da muiske nouw en dan 'nen haal geven mee die kattennagels da-d-et beesje er van leet te trillen. Allemaal zoo maar uit speules, maar ondertusschen.

En nouw kunde wel zeggen: da's diepelmassie! Mijn 'nen biet! Ge kun diepelmassie-voeren mee oew broek-vol, maar ge kun-d-ok oew woordje doen op 'n fiere wijs.

Net as ik hierboven schreef van die stofzuigmadam. Ik had m'nen muil kunnen houwen en ze tot klaant kunnen houwen. Maar denkte da'k elken dag m'n bloed op wil freeten veur die deur om 'n kopke eêrpels of 'nen boerekool te verpatsen?

Merci! Dan verspeul ik daar elken mergen zóoveul van m'n goei humeur, da'k bij de volgende klaanten m'n spullen nie zoo kwiek aan d'n man (de vrouw in dit geval) kan brengen en dan ga mijn dieën „stofzuiger” veul te duur worren. Dan wor 't er eenen op afbetaling.

En zoo denk ik dikkels, da moesen ze in d'n Haag nèt zoo doen. 'n Bietje pittiger, 'n bietje minder jongedamesachtig en 'n bietje meer op z'n oud-Hollaandsch. Al bende maar klein van stuk, daarom bende nog niet in de wieg geleet om 't in oewen zak te laten „doen”. Wa gij?

Amico, ik schei d'r weer maar 's af.

't Is weer wellekes.

Veul groeten van m'n Trui en as altij gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

In het Karl-Liebknecht-huis te Berlijn is door de politie een inval gedaan, waarbij talrijke drukwerken en ander materiaal in beslag werd genomen.

KATJES PLUKKEN

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Krauze liet de lamp erin schijnen en 't bleek, dat de heele holte met allerlei kledingstukken volgestopt was. Hij rukte ongeduldig een gedeelte daarvan uit, tot hij gevonden had, wat hij zocht — 'n klein pakje, waarmee hij zich naar de tafel voor de canapé begaf. Hij nam het omhulsel weg en had den inhoud in zijn hand, een tamelijk groot, met paarlen versierd medaljon, zooals de dames die vroeger aan gouden kettinkjes om haar hals droegen. Hij drukte op de sluiting en keek een paar seconden lang naar het in het medaljon zijnde portret, de beeltenis van een jong meisje met mooie, vriendelijke gelaatstreken. Met een pennemes haalde hij het portretje eruit; maar hij ging daarbij opzettelijk zoo te werk, dat een gedeelte van het portret, en wel juist de karakteristieke onderste helft van het gezicht, in het medaljon achterbleef. Nadat hij toen het sieraad weer ingepakt had, en wel in een vel wit schrijfpapier, waarvan hij eerst de twee kanten nauwkeurig onderzocht had, ruimde hij nu de wanorde in de kamer op, terwijl hij de voor den dag gehaalde kledingstukken op hun oude plaats en de latafel in haar ouden, onverdachten toestand bracht.

Zijn eigenaardige daden waren daarmee echter nog niet afgelopen; veeleer begon nu pas een heel vreemde, moeilijke en zeer lastige bezigheid, die hem volle twee uren in beslag nam.

Uit een op de tafel liggend nummer van het „Silezische Dagblad” knipte hij namelijk hier en daar zorgvuldig uitgezochte stukjes, meest slechts uit enkele woorden of zelfs uit enkele letters bestaande, om die dan in een bepaalde volgorde voorzichtig op een tweede vel papier te plakken. Het werk vorderde slechts langzaam, maar Krauze gunde zich geen minuut van rust en dus mocht hij eindelijk zijn werk als voltooid beschouwen.

Hij vouwde het papier in den vorm van een brief en stak dien met het ingepakte medaljon in een

enveloppe, die na verloop van een kwartier het eveneens van uitgeknipte woorden en letters bestaande adres vertoonde.

„Aan het Koninklijk Gerechtshof te Breslau.”

Den gereed zijnden brief legde hij onder het hoofdkussen van zijn bed, nu trok hij haastig zijn kleeren uit en kroop onder de wol. Maar toen eenige uren later de morgen door de ramen gluurde, zag hij op het bed een slapeloozen man met roodgerande oogen en afgematte gelaatstreken.

XIX

De gevangene Malinowski in het tuchthuis te Insterburg was in zijn eenzame cel aan zijn gewone bezigheid, 't eentonige werk van zakken plakken. Hij was niet lui; maar toch kwam hij niet hard vooruit, want 'n luide, blijkbaar zeer pijnlijke hoest noodzaakte hem herhaaldelijk op te houden en als de aanvallen bijzonder hevig opkwamen, was hij daarna iederen keer zoo afgemat, dat zijn bevende handen slechts met moeite hun gewone werk deden.

Daar hoorde hij, dat de deur in de scharnieren draaide en een bevelende stem riep: „Naar den directeur!”

Zwijgend stond de gevangene op, bedekte zijn kaalgeschoren hoofd volgens voorschrift met zijn pet, die op een hoekplank in de cel lag en ging de gang in. Daar stond al een tweede opzichter, die den gevangene oplettend aankeek, tot zijn ambtgenoot de celdeur weer had gesloten en toen ging het onder deze dubbele bewaking door de holie gangen en twee verdiepingen naar beneden tot in het kantoor van den directeur.

Ook hier waren de scherpste voorzorgsmaatregelen tegen eventuele ontvluchttingspogingen der gevangenen genomen. De voorgeleide gevangene kwam namelijk door de deur in een uit stevige

ijzeren stangen bestaande kooi-achtige ruimte, die hem slechts 'n No. 15 enkelen stap naar voren vergunde, zoodat de in de kamer zijnde personen niets van hem hadden te vreezen.

De directeur leunde op een tafeltje, waarvoor een klerk had plaats genomen en nadat hij den gevangene onderzoekend had aangekeken, vroeg hij: „Heet u Stefan Malinowski?”

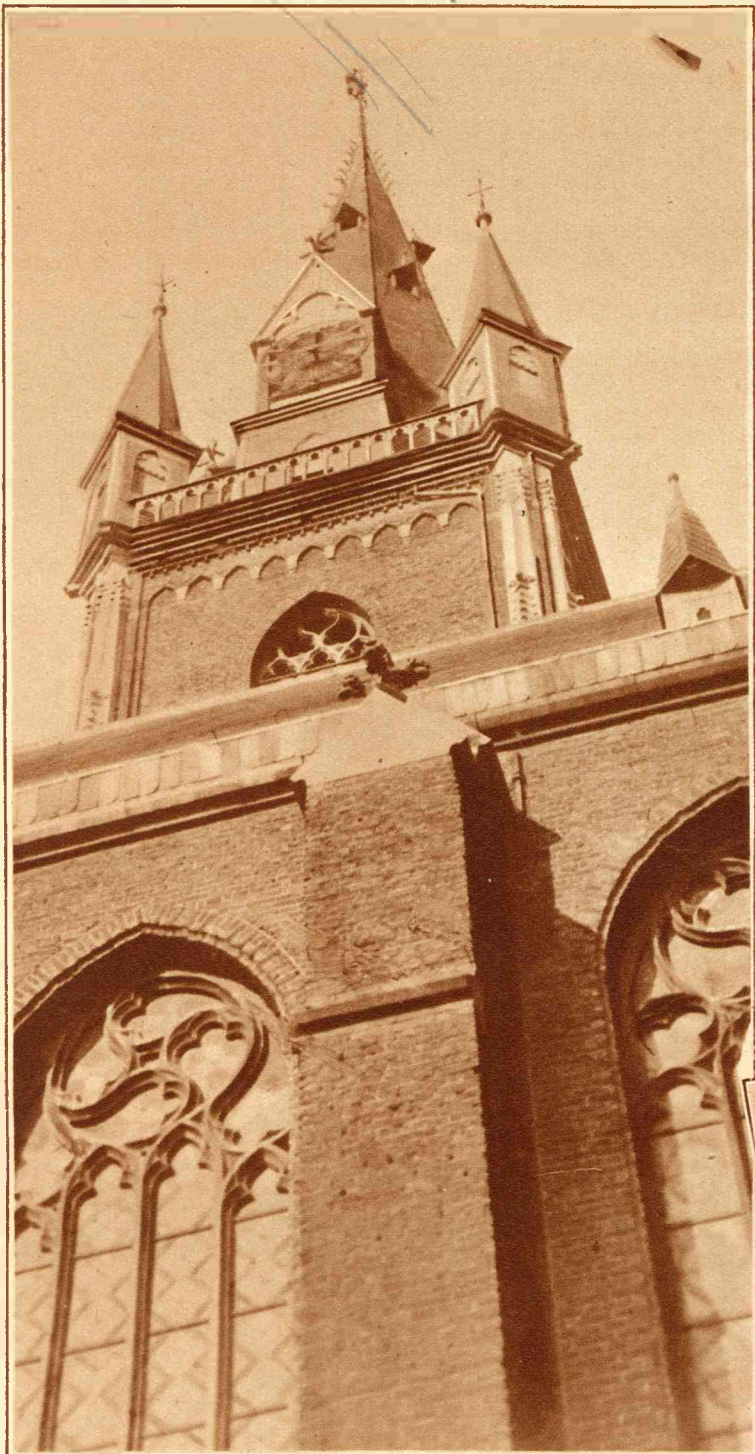
„Om u te dienen!”

„Door den advocaat Herms in Koningsbergen, die tijdens den duur van uw gevangenschap tot beheerder van uw vermogen aangesteld is, zijn hier twee geschreven stukken gekomen. Van het eene moet u kennis nemen; op het andere hebt u te antwoorden. Nummer 1 komt van een mevrouw Deloria uit Breslau en is aan den advocaat gericht. Zij verzoekt, u te laten mededeelen, dat door de Rijksbank voor Elze Lobener dertigduizend Mark werden uitbetaald, dat echter de helft van het geld gebruikt is moeten worden, om een dringende schuldverordening van uw vriend, die u onlangs bezocht, te voldoen. De briefschrijfster verzoekt om een herhaalde geldzending voor het meisje Lobener en om aan te geven wat gedaan moest worden met betrekking tot de reeds aangekondigde volgende eischen van den genoemden schuldeischer.

De gevangene, die in een nederige houding oplettend geluisterd had, wilde antwoorden, maar nog voordat hij zijn mond kon openen, kwam er weer een van die hevige langdurige hoestbuien, die hem schijnbaar haast deden stikken.

„U hoest verschrikkelijk,” zei de directeur. „Gevoelt u zich ziek?”

„Zoo kan ik het niet noemen, directeur, al gevoel ik mij ook niet heel goed. Ik hoest al sedert vele jaren. In den herfst en in het voorjaar wordt het altijd iets erger; maar het is toch telkens weer beter geworden, zonder dat ik er iets bijzonders tegen deed.”

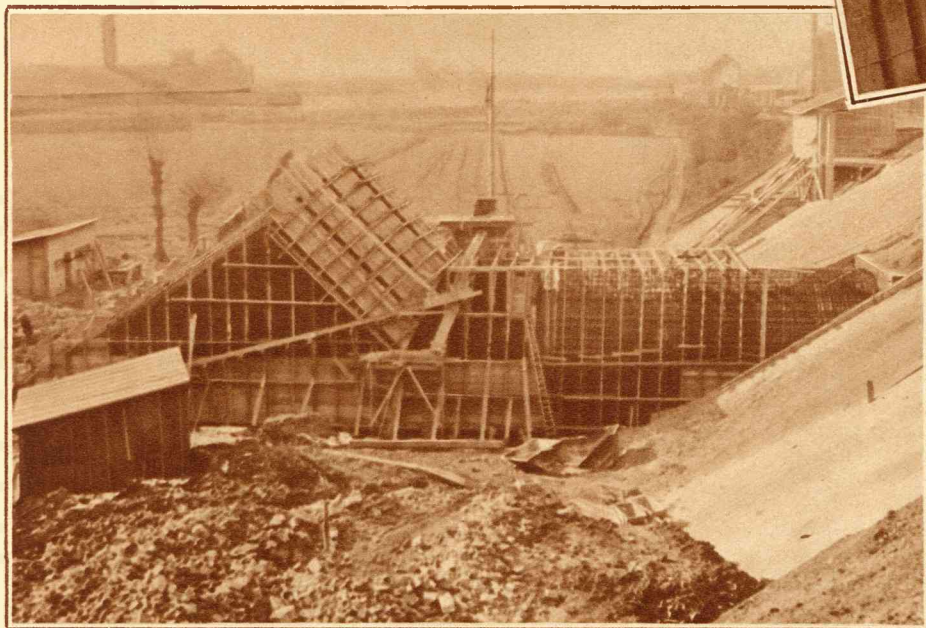
De haan op den toren van de St. Martinuskerk werd afgenomen om opnieuw verguld te worden. Een foto van dit moeilijke maar ook gevaarlijke werkje.

Het oude en te kleine station te Lutterade, dat vermoedelijk gesloopt zal worden

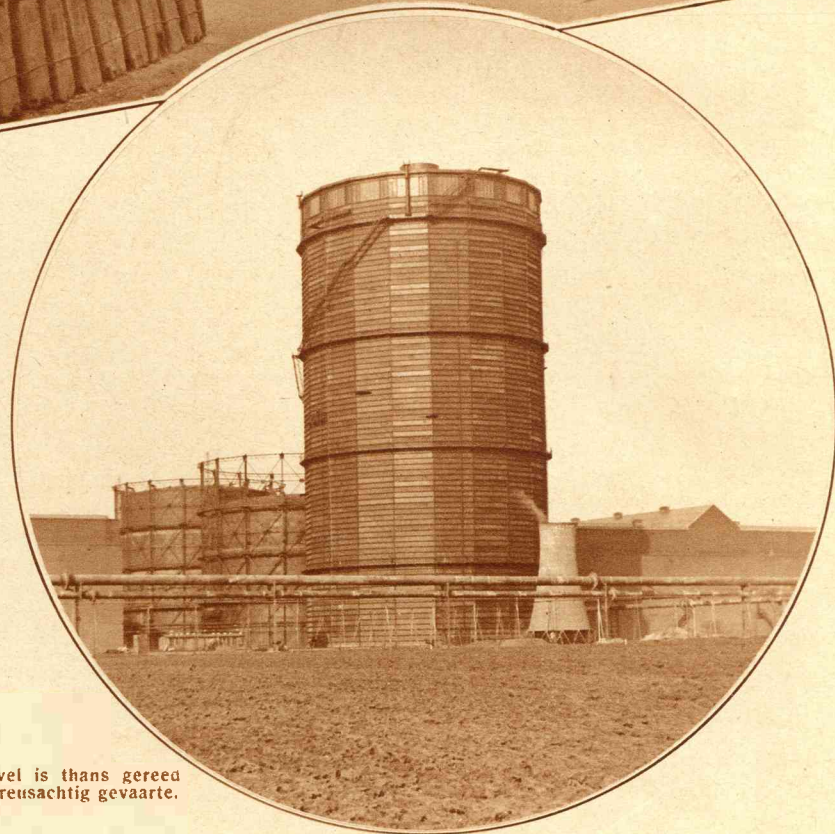

Vier boerderijen in de Spoorstraat te Krawinkel zijn door brand geheel verwoest. Overzicht van de ruïnes.

LIMBURGSCH NIEUWS

Het doortrekken van de spoorwegverbinding van Schaesberg naar de Staatsmijn „Maurits”. De hierboven afgebeelde prent geeft ons een goed beeld van de ontzaglijke werkzaamheden.

De groote gashouder van de nieuwe ammoniak-fabriek te Lindenheuvel is thans gereed gekomen. Onze fotograaf vervaardigde een mooie afbeelding van dit reusachtig gevaarte.

De Middelhare Kunstnijverheidsschool te Maastricht

De oudste leerlingen
aan het boetseeren.

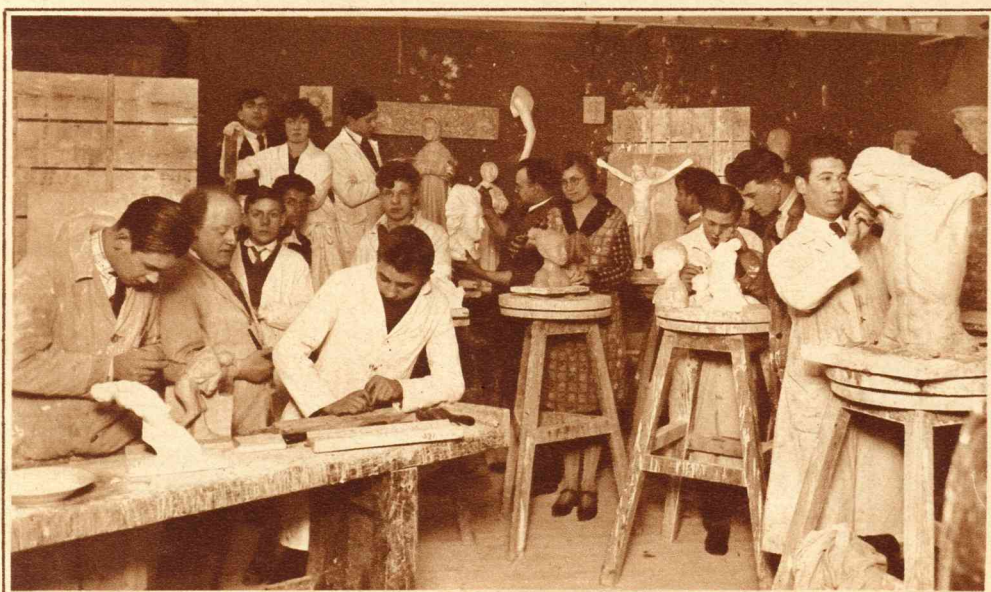
Het draaien met de hand van ceramiek

De leerlingen teekenen naar levend model. Het gezicht van den man op de geïmproviseerde estrade
wordt in beeld gebracht.

Het batikken is een secuur werk en eischt buitengewone kunstvaardigheid.

Het ceramiek-schilderen wordt met groote zorgvuldigheid verricht.

← Een kijkje in de boetseerafdeling.

„U wilt u dus niet ziek melden?”
 „Ik dank u — neen, directeur!”
 „Goed! Moet op den brief van mevrouw Deloria een antwoord worden gestuurd?”
 „Dat verzoek ik u.”
 „Dicteer dus!”

In het schrijven, dat hij den klerk dicteerde, verzocht de gevangene aan den beheerder van zijn vermogen, nogmaals door de Rijksbank aan Elze Lobener een som te doen uitbetalen, maar onder de uitdrukkelijke voorwaarde, dat deze som uitsluitend ter beschikking van de ontvangster zou blijven en daarvan geen betalingen aan den bewusten schuldeischer gedaan mochten worden. Alle eventuele eischen van hem moesten onvoorwaardelijk geweigerd worden en mevrouw Deloria kon het gerust op een aanklacht laten aankomen.

De brief werd den gevangene nog eens voorgelezen en terwijl hij zijn arm door de spijlen stak, zette hij met flinke letters den naam Malinowski daaronder.

„Nu hebben wij hier een tweede zaak,” ging de directeur voort. „Een zekere Frans Krauze, graanhandelaar in Breslau, eischt in een aan den advocaat Herms gericht schrijven van u vergoeding voor de schade, die hij door gemeenschappelijk gedane grondspeculaties beweert te hebben geleden. Het gaat daarbij over een som van vijfenzeventigduizend Mark. Ik zal u het schrijven van Krauze voorlezen.”

Gedurende deze voorlezing geraakte de gevangene hoe langer hoe meer in een hevige opwindung. Zijn vale wangen werden met een gloeienden blosovergoten en hij beefde over zijn geheele lichaam.

Toen de directeur vroeg: „Wat hebt u hierop te zeggen?” vergat hij zich zoo ver, dat hij op een heftigen toon, die hier streng verboden was, antwoordde: „Neen, ik erken dezen eisch niet — nooit en nimmer! Het is een onbeschaamdheid — een schurkenstreek.”

Maar met een luide stem viel de ambtenaar hem in de rede: „Bedwing u, en vergeet niet, waar u zich bevindt. U moet hier kalm en bescheiden optreden, als u voor ernstige straffen gespaard wilt blijven. U wilt dus het rechtmatige van den zooeven aangevoerden eisch bestrijden?”

„Ja, directeur, ik bestrijd dat onder alle omstandigheden. Ik kan mij toch niet schaamteloos laten uitplunderen, alleen omdat ik het ongeluk heb, in het tuchthuis te zitten.”

„Daarvan is geen sprake. De rechtbank heeft u immers een beheerder over uw vermogen teruggegeven, om u daartegen te beschermen. Is het dan waar, dat u met dien Krauze zulke zaken hebt gedaan?”

De gevangene aarzelde even met zijn antwoord: toen hij zeide: „Ja, het is waar. Maar hij heeft desondanks niets van mij te vorderen. Men moet hem schrijven, dat hij niets meer van mij zal ontvangen — niets!”

„U laat het dus aan hem over, om die beweerde aanspraken in een proces te doen gelden?”

„Ja, directeur!”

„Zeer goed! — Schrijf dat op, mijnheer Gesner! Maar — is deze graanhandelaar Krauze misschien dezelfde, die u onlangs heeft bezocht?”

„Het is dezelfde, directeur! Mag ik nog iets zeggen?”

„Spreek maar!”

„Ik verzoek u zeer dringend, mij niet meer in de spreekkamer te laten brengen, maar de menschen, die mij willen zien, zonder onderscheid weg te sturen.”

„Welke redenen hebt u voor zoo'n verzoek?”

„Het strenge vonnis, dat ik moet ondergaan, drukt mij geestelijk zoozeer terneer, dat het mij vreeselijke kwellingen bezorgt, tegen mijn zin menschen te moeten aantreffen, wier bezoek slechts uit nieuwsgierigheid of uit lage beweegredenen voortkomt. En uit ware belangstelling komt er niemand — ik verzoek u, directeur, dat te gelooven — niemand! Ik heb noch bloedverwanten noch vrienden in de wereld achtergelaten, bij wie ik zulke belangstelling zou kunnen vermoeden.”

„Dat wil ik wel gelooven, en omdat u er waarlijk slecht uitziet, zal aan uw verzoek zooveel mogelijk voldaan worden. Maar als iemand zich ambtshalve aanmeldt, dan moet ik u natuurlijk laten voorgeleiden, onverschillig, of het u aangenaam is of niet, om den betreffenden persoon te zien. — Hebt u den brief aan den advocaat geschreven, mijnheer Gesner?”

De klerk gaf een bevestigend antwoord, en voorlezing zoowel als onderteekening volgden op eenzelfde wijze als bij het eerste schrijven. Zoowel de directeur als de klerk zetten toen als bevestiging van Malinowski's onderteekening eveneens hun namen daarnaast, en de eerste drukte op den knop van de bel, om den binnenkomenden bewaker te bevelen: „Nummer 19 terug naar de cel.”

Tusschen de twee opzichters liep Malinowski weer de trap op naar de tweede verdieping. Hij was slechts gedurende de eerste weken van zijn gevangenschap in een der gemeenschappelijke slaapzalen ondergebracht. Toen had men hem op zijn verzoek een afzonderlijke cel aangewezen. Terwijl hij zich met beide handen aan den muur vasthield, bleef de gevangene plotseling staan, omdat een nieuwe, vreeselijke hoestbui zijn ziek lichaam schokte. Een golf bloed stroomde uit zijn mond en de ongelukkige viel neer. Medelijdend brachten de bewakers hem naar de ziekenzaal.

Kindjes voeren!

XX

Kent u dit medaljon, mijnheer Krauze?”

De graanhandelaar, die op 'n zeer dringend verzoek van den hoofdcommissaris op het politiebureau was gekomen, naderde de schrijftafel van den heer Lintwist, en er kwam een kreet van verbazing over zijn lippen.

„Als ik mij niet heel erg vergis, hoofdcommissaris, dan ken ik het zeer zeker. Wilt u mij toestaan, het nader te bekijken? — Bij den hemel, daar is nauwelijks eenige twijfel mogelijk. Ik heb het immers pas enkele weken geleden in mijn handen gehad. Het is hetzelfde medaljon, dat mijn schoonzuster, uit haar bijouteriekistje nam, om mij het daarin zijnde portret van mijn overleden vrouw te laten zien.”

„Wilt u zoo goed zijn, het te openen?”

„Juist, daar is de barst in het glas. Het brak, toen ik het portret er uit wilde halen.”

„Men heeft, zooals u ziet, getracht het portret weg te nemen. Het is daarbij bedorven en een stukje is in het medaljon achtergebleven. Meent u in dit fragment de gelaatstreken van uw echtgenoot te herkennen?”

„Met alle zekerheid! Iedereen, die haar heeft gekend, zal dit kunnen bevestigen.”

„U herkent het medaljon dus met alle zekerheid als het eigendom van uw vermoorde schoonzuster, mevrouw Abt? En u is overtuigd, dat zij het niet al bij haar leven weggegeven heeft, maar dat het tot aan haar dood in haar bijouteriekistje heeft gelegen?”

„Zoowel op de eene als op de andere vraag antwoord ik met een onvoorwaardelijk ja. Zij had

beloofd, het mij na te laten, en hoe eigenaardig zij ook in menig opzicht was, haar beloften hield zij altijd trouw.”

„En nu zou u natuurlijk graag weten, hoe ik in het bezit van dit veelbeteekenend voorwerp ben gekomen — niet waar?”

„Ik moet bekennen, dat ik zeer verlangend ben, om dit te vernemen.”

„Nu, kijk dan eens nauwkeurig naar dit papier, maar onder het zegel van een strikte geheimhouding; want eigenlijk mag ik het u niet laten zien.”

Het papier, dat Krauze met de grootste nieuwsgierigheid in ontvangst nam, had het formaat van een gewonen brief, en een brief moest het ook wel voorstellen, maar het was in ieder geval een brief van een heel bijzonder soort, niet met de hand geschreven, maar samengesteld uit afzonderlijke gedrukte letters en woorden, die keurig naast elkaar waren geplakt en samen het volgende vertelden:

„Dit medaljon kreeg ik een paar dagen geleden op een bruiloft ten geschenke van den heer Emiel Kettner, maar omdat mijn moeder zegt, dat het misschien gestolen is, wil ik met zooiets niets te doen hebben, want ik ben een fatsoenlijk meisje en stuur het liever naar de politie. U kunt het voor mijn part aan mijnheer Kettner teruggeven. Het is mij ook te ouderwetsch; ik wil me niet laten uitlachen.”

„Wat 'n wonderbare beschikking!” zei Krauze met een goedgespeelde ontroering, nadat hij het papier gelezen had. „En gelooft u nu, dat deze Kettner —”

„Of de moordenaar is of met de moordenaars in verbinding staat — ja, dat gelooven wij zeer zeker.”

„En zult u nu dezen man gevangen laten nemen?”

„Een kwartier, nadat het medaljon hier bezorgd was, bevond hij zich al in onze macht.”

„En heeft hij nog niets bekend?”

„Neen. Maar u zult dadelijk kennis met hem maken.”

Hij schelde.

„Is de gevangene Kettner nog in de arrestantenkamer?” vroeg hij aan den binnenkomenden ambtenaar en op een bevestigend antwoord beval hij: „Brenghem hier binnen!”

De man, die van zoo'n vreeselijke misdaad werd verdacht, was meer iemand van een innemend dan een afstootend uiterlijk. Zijn rond, nog jong gezicht toonde de frissche kleuren der gezondheid; zijn krullend haar, evenals zijn zware zwarte baard waren goed verzorgd, en zijn oogopslag had volstrekt niets van de schuwe, onzekere uitdrukking, die men gewoonlijk bij moordenaars vermoedt.

„Nu, Kettner,” zei de hoofdcommissaris op een ernstigen en dringenden, maar volstrekt niet barschen toon, „u hebt intusschen tijd genoeg gehad, om over de zaak na te denken. Wilt u desondanks de bewering nog volhouden, dat het medaljon u onbekend is?”

De gevraagde wierp een vluchtigen blik op het sieraad en haalde zijn schouders op. „Ik kan toch niets anders zeggen, dan wat waar is. Ik zie dat ding hier voor den eersten keer van mijn leven.”

„Hebt u hier in de laatste dagen een bruiloftsfeest bijgewoond?”

„Ja, en dat is toch zeker geen misdaad. Ik ben er heen gegaan voor mijn plezier, zonder iets verkeerd te willen doen.”

„Kunt u de namen van de meisjes noemen, met wie u gedanst hebt?”

Kettner schudde zijn hoofd. „Neen, ik heb in dat opzicht een slecht geheugen.”

„Acht u het mogelijk, dat een van die personen het medaljon aan de politie heeft gestuurd en u als den gever heeft genoemd, slechts om daardoor aan een gevoel van wraak te voldoen?”

„Ja, wie kan dat weten? Mogelijk is het natuurlijk.”

„Maar kunt u geen verdenking tegen een bepaald persoon uitspreken?”

De gevraagde glimlachte minachtend.

„Neen, dat zou ik niet kunnen.”

„Hoor eens, Kettner,” zei de hoofdcommissaris met nog meer nadruk, „mij dunkt, dat u de heele aangelegenheid te lichtvaardig beschouwt. Het is een zeer ernstige verdenking, die op u gevestigd werd, en het is voor u van het grootste belang, behulpzaam te zijn bij het achterhalen van den persoon, die het medaljon heeft verzonden. Want

het voorwerp is zeer zeker afkomstig uit het bezit van een vrouw, die kort geleden hier in Breslau vermoord en beroofd werd. Als u waarlijk niets met deze zaak te maken hebt, kan het u toch niet moeilijk vallen, om ons dit op een of andere manier te bewijzen."

"Neem mij niet kwalijk," viel de tooneelspeler hem met een brutale kalmte in de rede, die even goed van zijn onschuld als van zijn verstoktheid kon getuigen, „maar dat wil dan toch zeggen, de dingen ondersteboven zetten. Als u mij gevangen laat nemen, dan is het toch uw zaak, om mij te bewijzen, dat ik iets misdaan heb, en niet omgekeerd. Het is al genoeg, dat ik op uw vragen antwoord. Meer kunt u niet van mij verlangen."

"Nu, Kettner, de officier van justitie zal u er wel over inlichten, of dat genoeg is of niet. Ik ben voorloopig met u klaar. Nog slechts twee vragen! Kent u dien heer daar?"

Hij wees met zijn hoofd naar den hoek, waar Krauze plaats had genomen. De gevangene wendde zich om, keek onverschillig naar den graanhandelaar en gaf een ontkennend antwoord.

Nu schoof de hoofdcommissaris een fotografie naar hem toe, die hij uit den voor hem liggenden bundel acten had gehaald.

"Maar de man, dien dit portret voorstelt, is u toch zeker wel bekend?"

Ondanks den vertrouwvollen toon van zijn vraag had hij beslist weer een ontkennend antwoord verwacht en nauwelijks kon hij zijn verbazing verbergen, toen Kettner in plaats daarvan heel ongedwongen zei: „Ja, dit gezicht moet ik onvoorwaardelijk kennen. Ik weet echter niet dadelijk, waar ik het thuis moet brengen. Het kan nog niet lang geleden zijn, dat ik dien man gezien en gesproken heb. Noemt u zijn naam maar, dan zal het mij wel weer te binnen schieten."

"Ik geef er de voorkeur aan, dien naam voorloopig niet tegen u te noemen. Span dus alstublieft uw geheugen een beetje in."

Kettner scheen waarlijk een minuut lang vlijtig na te denken; maar toen gaf hij het op en zei schouderophalend: „Ik kan het mij op 't oogenblik niet herinneren. Maar dat het weer in mijn geheugen komt, is zeer zeker. Ik moet zelfs meer dan eens den man hebben ontmoet — waarschijnlijk op reis, want als het hier in Breslau was geweest, zou ik het mij in ieder geval vlugger herinneren."

"Nu, u hebt immers den tijd, om er over na te denken," zei de hoofdcommissaris kalm, terwijl hij de fotografie weer tusschen de acten legde: „Verzuim slechts niet, het mij mee te deelen, als uw geheugen zich zou aanmelden."

Op zijn wenk werd Kettner, die voortdurend zijn onverschillige houding had bewaard, weer weggebracht en Lintwist wendde zich tot den graanhandelaar, die onbeweeglijk in den halfdonkeren hoek op zijn stoel was blijven zitten.

"Nu, mijnheer Krauze, u had intusschen wel gelegenheid genoeg, om den man te bekijken. Herinnert u zich, hem ooit bij uw schoonzuster te hebben gezien?"

De aangesprokene stond langzaam op. Het gezicht van den man, die misschien de moordenaar van de ongelukkige mevrouw Abt kon zijn, moest hem toch zeer ontroerd hebben, want zijn gezicht was heelemaal vaalbleek en zijn dunne lippen beefden, toen hij ging spreken.

"Neen," antwoordde hij, „noch bij mijn schoonzuster, noch ergens anders. Hij was mij geheel onbekend."

„Zooals ik nu geloof, is hij ook niet de eigenlijke dader, maar slechts een van zijn medeplichtigen. Maar het was toch zeer merkwaardig, dat hij in de fotografie van den overleden Beyer het portret van een bekende meende te zien. Een of andere geheimzinnige samenhang moet er toch zeer zeker bestaan."

„Ik geloof veeleer, mijnheer," viel Krauze gejaagd in, „dat een toevallige gelijkenis hem op een dwaalspoor heeft gebracht. Hij komt door zijn beroep met zooveel menschen in aanraking."

„Dat wel, maar zijn verzekering klonk zoo beslist, en hij scheen steeds zekerder van zijn zaak te worden, toen hij het portret langer bekeek. Ik ben inderdaad zeer nieuwsgierig, wat daarmee ten slotte bereikt zal worden. — Ha, bent u daar weer, Braun! Nu, is er nieuws?"

De commissaris aarzeld, terwijl hij door een vragend gebaar op den graanhandelaar wees. De hoofdcommissaris ging echter lachend voort:

„Voor mijnheer Krauze, die zich als een vrijwillige en ijverige medewerker heeft gedragen, behoeven wij, wat den moord op mevrouw Abt betreft, geen geheimen te hebben. Of u moest bijzondere redenen hebben..."

„Neen, hoofdcommissaris, wat ik wilde berichten, is op stuk van zaken niet zeer belangrijk. Ik heb Hubner nauwkeurig laten nagaan en het is zeker waar, dat de gevangenneming van Kettner, waarvan hij twee uur geleden kennis kreeg, hem ten zeerste verontrust en opwindt. Hij heeft eerst een heelen tijd doelloos in de straten rondgelopen."

„Misschien om een nieuwen bestuurder voor zijn „museum" te zoeken?"

„Neen, van zoo'n bedoeling was volstrekt niets te bemerken. Hij ging ten slotte naar mevrouw Deloria, bleef ongeveer twintig minuten bij haar en keerde toen terug naar zijn logement. Verschillende woorden, die hij tegen den portier heeft gezegd, doen vermoeden, dat hij voornemens is binnenkort van hier te verdwijnen."

„Dat zullen wij toch maar liever beletten. Hij wordt toch zeker nog goed in het oog gehouden?"

„Zeer zeker, hoofdcommissaris. En die beide beambten hebben het bevel, om hem bij een eventuele poging tot vluchten, op het oogenblik van zijn vertrek gevangen te nemen."

Zondagsstemming

*

's Zondags lijken alle straten
Kil en kaal en vreemd verlaten

En wij, nette Zondagsmensen
Met de groote en kleine menschen.
Met de afgemeten passen
En de plekkeloze jassen.
Gaan in geesteloos gekuier.
Soms in eindeloos geluier
Onder 't eeuwig flirt-gedoe,
Van huis af en naar huis toe.

Maar de oude grijze toren
Peinst en doet Gods tonen hooren....

J. HARTMAN.

„Zeer goed, dat zal voorloopig wel genoeg zijn. Ik zou het eerste verhoor van Kettner door den officier van justitie afwachten, voordat ik met betrekking tot dezen Hubner verdere maatregelen neem. Zorg er slechts voor, waarde Braun, dat wij ieder oogenblik kunnen ingrijpen. Maar wat hebben wij daar nu?" De dienstdoende politieagent was met een visitekaartje binnengekomen, en zei:

„De dame verzoekt den hoofdcommissaris dringend om een kort onderhoud!"

„Mevrouw Deloria!" riep Lintwist haast vrolijk, nadat hij het kaartje had gezien. „Haar komst is ongetwijfeld een gevolg van het bezoek, dat Hubner zooveel bij haar heeft afgelegd. Zij zal iets tot zijn voordeel willen uitbrengen. Natuurlijk moet zij binnenkomen! En u, Braun, moet in ieder geval bij het gesprek tegenwoordig blijven."

„Maar ik, hoofdcommissaris, verzoek dringend mij te mogen terugtrekken," zei nu de graanhandelaar, terwijl hij ongerust naar de deur keek, waardoor mevrouw Deloria binnen moest komen. „Het zou die dame misschien doen ontstellen, als zij mij hier zag."

„U hebt gelijk, mijnheer Krauze. Ga intusschen daar in de zijkamer. Maar als uw zaken het toelaten, zou ik u willen verzoeken, daar te wachten, tot ik u weer laat roepen. Ik heb toch misschien nog een en ander met u te bespreken."

Krauze gunde zich nauwelijks den tijd, om iets van een toestemming te prevelen en hij had verstandig gedaan, zich te haasten, want bijna in hetzelfde oogenblik, toen hij de deur van de zijkamer dichtdeed, ruischte de voormalige schoolrijdster aan den tegenovergestelden kant over den drempel.

Zij was prachtig gekleed. Met haar koninklijke gestalte zag zij er mooier uit dan ooit. In haar gezicht en in den toon van haar stem bleek niets van verlegenheid of opwinding, toen zij na een lichte

buiging tegen den hoofdcommissaris zei: „Het spijt mij zeer, heeren, u nogmaals lastig te moeten vallen; maar ik bevind mij in zoo'n eigenaardigen toestand, dat ik wel moest besluiten, om dezen niet zeer aangename stap te doen. Ik wilde mij namelijk persoonlijk ervan overtuigen, dat de politie er niets op tegen heeft, als ik Breslau voor een onbepaalden tijd verlaat."

„De politie heeft slechts in enkele gevallen het recht, iemand in zijn persoonlijke vrijheid te beperken," antwoordde Lintwist ontwijkend, maar zeer beleefd, „en als u niet zelf van meening is, dat zoo'n geval bij u zou kunnen bestaan..."

„Ja, heeren, hoe kan ik dat weten!" viel mevrouw Deloria levendig in. „Ik heb in den laatsten tijd zulke eigenaardige dingen ondervonden, dat men het mij niet kwalijk kan nemen, als ik eenigszins angstig en wantrouwend ben geworden. Die raadselachtige geschiedenis met de belastingkwitantie van mijn overleden broer staat mij maar steeds voor den geest, en nadat ik in deze zaak voor u een letterlijk verhoor moest ondergaan, droom ik bijna iederen nacht, dat men mij gevangen neemt en als de moordenaars van een oude vrouw veroordeelt. Ja, ik zou zelfs eens de doodstraf hebben ondergaan, als het bellen van den bakkersjongen mij niet in het laatste oogenblik had gewekt. U begrijpt, dat deze toestand op den duur alles behalve aangenaam is."

Zij had met een lachend gezicht van haar angsten verteld en ook de hoofdcommissaris glimlachte. „Zooals ik vermoed, wilt u dus voor die akelige droomen op de vlucht gaan."

„Ja. Daarvoor en voor het afgrijselijke spook van de verveling, die altijd zoo vreeselijk voor mij is geweest. Het is mij hier in Breslau te saai en te eentonig. Ik moet licht en lucht en vroolijke kleuren om mij heen hebben. Het verlangen daarnaar ligt nu eenmaal in mijn karakter. Ik denk voorloopig met mijn gezelschapsjuffrouw naar Berlijn te gaan, omdat ik iets te bespreken heb met den Argentijnschen gezant over een erfenis, en van daar wilde ik naar het Zuiden gaan. Maar ik wil liever de laatste toebereidselen niet maken, voordat ik van de politie heb vernomen, dat zij mij niet meer noodig heeft. Ik stel mij hiermee voor iedere gewenschte inlichting te uwer beschikking. En als u het raadzaam acht, dat ik mijn adres nog opgeef, dan ben ik, ofschoon niet graag, daartoe bereid."

„U kunt reizen, wanneer en waarheen u wenscht, mevrouw Deloria. Maar wel moet ik u daarover eenige voorschriften geven."

„Mijn getuigenis is dus niet meer noodig? De zaak van de belastingkwitantie is dus al door u opgehelderd?"

„Dat niet. En het zou heel goed mogelijk zijn, dat wij in den verderen loop van het onderzoek nog een of andere inlichting van u zouden verlangen. Maar dat kan ongetwijfeld zeer goed schriftelijk gebeuren en het zou dus genoeg zijn, als u ons tijdens uw afwezigheid steeds in het bezit van uw tijdelijk adres wilde laten."

„Met het grootste genoegen, want ik ben volstrekt niet van plan, mij te verstoppelen. Zoodra ik in Berlijn een geschikte woning heb gevonden, zal ik u daarvan kennis geven, en hetzelfde zal gebeuren, zoodra ik van verblijfplaats verander."

„Wij zullen u daardoor zeer verplicht zijn," zei de hoofdcommissaris. En daar hij er verder niets bijvoegde, kon mevrouw Deloria na een beleefde buiging vertrekken.

„Wat zegt u daarvan, Braun?" vroeg Lintwist, toen zij weg was. „Hebt u ooit zooiets ondervonden?"

„Die dame is in ieder geval een zeer interessante persoon, over wier hoedanigheden en plannen wij toch niet genoeg ingelicht zijn. Want ik ben overtuigd, dat ook haar huidig bezoek slechts een fijne zet in haar goed berekend spel is geweest."

„Natuurlijk. Maar juist, omdat wij nog niets weten, moeten wij ons voorloopig nog houden, alsof wij volstrekt niet aan haar onnoozelheid twijfelden."

„En als zij van de gelegenheid gebruik maakt, hoofdcommissaris, om voor altijd te verdwijnen?"

„Daar ben ik niet bang voor. In het begin zal zij zeer zeker haar verblijfplaats zeer juist opgeven en wij moeten er dan voor zorgen, dat wij haar nooit uit het oog verliezen. Die vrouw handelt vast volgens een vooraf gemaakt plan, en bij zulke menschen komt men volgens mijn ervaring altijd veel gemakkelijker achter hun streken dan bij minder slimme, die slechts de ingeving van het oogenblik volgen." (Wordt voortgezet)

Op weg naar het oorlogsterrein.

RUIPSSEN PLAAG

In onze streken hebben we zoo'n sterke vermeerdering van vele schadelijke insecten, dat we met alle recht van een plaag mogen spreken. De schade door vreterij der larven teweeggebracht is enorm.

Vorigen zomer stonden boomen, ja geheele boomgaarden, als in wintertooi. De sterke vreterij zal zich dit jaar in de opbrengst en den groei vanzelf doen gelden. En alles wijst er bovendien op, dat, bij rustige ontwikkeling, in het komende zomerseizoen deze vijanden van onze land- en tuin-

bouwers dubbel van zich zullen doen spreken.

Het sterkst treden hier op:
1e. De Bastaardsatijnvlinder. Duizenden en nogmaals duizenden nesten, bevolkt met deze rupsjes, zien we heden in onze eikeboomen langs wegen, in boomkweekerijen en niet te vergeten in ons hakhout langs akkers en weiden. De appel-

en pereboomen in onze boomgaarden en fruittuinen herbergen ook een zeer groot aantal van deze nesten. Eveneens bieden de meidoornhagen volop gelegenheid voor overwintering.

2e. De Ringelrups. De ringetjes met eitjes (200—300) van deze boosdoenster, vinden we in zeer grooten getale in de boomgaarden, rond de een-jarige appel- en peretakjes. Ook op ons speciaal product, de frambozen, zijn een massa eitjes gedeponeerd.

3e. De Plakker. Op de Canadeesche populier (hier algemeen) en tegen de stammen en of takken der fruitboomen zijn vorigen zomer en herfst heel wat eihoopjes, als witte schuimige massa geplaatst. Hiervan kunnen we weer veel bastaardrupsen in April verwachten.

4e. De spinselmotten en satijnvlinder komen hier gelukkig minder talrijk voor, voor zoover mij bekend is. Den vorigen zomer reeds maakten wij er ons werk van,

Met aan staken bevestigde messen worden de houger woonende rupsen eruit gehaald.

Een overzicht over 't oorlogsterrein.

speciaal de fruittelers van het groote nadeel van die vreterij te overtuigen en velen kregen wij aan een daadwerkelijke bestrijding. Jammer moesten wij soms constataren, dat geheele boomen reeds grootendeels kaal stonden, als onze hulp werd verleend of ingeroepen.

Mede aangewakkerd door berichten van den Plantenziektenkundigen Dienst en actieve gemeentebesturen, hebben wij de bestrijding van dit euvel in onze streken in dezen winter meer algemeen ter hand genomen.

De jaarvergaderingen van Tuinbouwverenigingen,

In de voorste linies.

De omsingelde vijanden worden met duizendtallen gevangen.

Boerenbonden en Boerenstanden waren voor ons welkome gelegenheden om vele menschen tot bestrijding en vernietiging aan te wakkeren.

Allerwegen mochten we goddank medewerking ondervinden en ontelbaar veel nesten en eieren zijn en worden vernietigd. De Jonge-Boerestanders hebben bij groepen in verschillende wijken de gezamenlijke bestrijding ter hand genomen. Dit middel werkt uitstekend en is ten zeerste voor andere dorpen aan te bevelen. Zulk werk van onze jonge menschen zal en moet gewaardeerd worden. Onze land- en tuinbouwcuristen hebben meer uitvoerig onderricht gehad, theoretisch en praktisch en zij zijn de voorvechters bij de uitroeiing.

Nog op een ander middel tot verdelging wil ik wijzen, dat door ons is toegepast en, ik mag zeggen, met reuzensucces. De drie hoogste klassen eener school zijn onder leiding begonnen tot verzameling en verbranding der rupsennesten. De resultaten hiervan zullen 't best tot den lezer spreken: Een klas van 29 jongens heeft in 4 dagen meegebracht 4535 nesten en 289 takjes met ringetje (Ringelrups) en dit alles heeft de schoolkachels verslonden. Jammer genoeg hebben wij alles niet genoteerd, maar naar schatting hebben

Een groot vuur, waarin 20000 rupsennesten werden verbrand.

De buit.

genoemde 3 klassen aangevoerd pl.m. 20.000 nesten en takstompjes. Onze meening is, dat zooiets tot navolging strekt.

Voegen wij hier nog bij de gelijktijdige reclame, die wij maken voor winterbespuiting in onze boomgaarden voor vernietiging van eitjes enz., dan zal ons werk heilzaam zijn voor onze land- en tuinbouwers.

C. V.,
Land- en Tuinbouwonderwijzer.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Trent, een jonge, sterke avonturier zonder bepaalde ontwikkeling, en Monty, een aan den drank verslaafde zwerver, wien evenwel zijn goede afkomst zeer duidelijk is aan te zien, hebben in de binnenlanden van Afrika van een negerkoning tegen overgave van drank de concessie verkregen om de tot het gebied van dien koning behorende goudvelden te exploiteeren. De commandant van een patrouillerenden troep soldaten, kapitein Francis, is hiervan getuige. Francis meent in Monty een ouden bekende te zien, hoewel deze zich afzijdig houdt. De kapitein geeft aan Trent te kennen, dat hij het contract, waarin bepaald wordt dat, ingeval van overlijden van een der beide mannen, de andere eigenaar wordt der geheele concessie, onbillijk vindt tegenover Monty, die naar zijn meening den tocht door de Afrikaansche oerwouden niet zal overleven en hij geeft Trent te kennen dat deze later, wanneer Monty niet zou terugkeeren, met hem, kapitein Francis, te doen zou krijgen. De twee avonturiers vertrekken, achtervolgd door de bloeddorstige bendes van den koning, die reeds spijt heeft over zijn toestemming. Monty kan het doel niet bereiken en noodgedwongen laat Trent, die den ongelukkigen drankzuchtige mijnenver heeft gedragen, Monty achter, naar hij meent stervende, en hij belooft aan Monty wanneer hij zijn doel zal bereiken, diens dochter, om wier portret zij al eens tegen inzet van drank hadden gedobbelde, te doen deelen in de baten. Alleen zijn weg vervolgend, bereikt Trent het einddoel, de kust, waar hij een zesde aandeel der concessie tegen 5000 pond contant aan den jood Da Souza verkoopt. Vervolgens gaan beiden naar Londen, waar Trent met Da Souza, die gehuwd is, samen gaat wonen en Scarlett Trent wordt weldra een der grootste geldmagnaten van Londen. Als hij probeert om Da Souza, van wien hij een afkeer krijgt, kwijt te raken, ontstaat er twist tusschen hen, waarbij blijkt dat Da Souza hem in zijn macht heeft, omdat deze weet, dat Monty, de voormalige gezel van Trent, niet dood is, doch indertijd werd gered en thans op een neder-

zetting werkt aan de Afrikaansche kust, verstoken van zijn geheugen en geestelijk gekrenkt, zoodat de financiële positie van Trent, wanneer dit bekend zou worden, vernietigd zou zijn. Voor de eerste maal in zijn leven handelt Trent niet eerlijk: hij neemt niet de noodige stappen, die hij verplicht is te doen, nu hij weet, dat Monty leeft. Trent heeft inmiddels kennis gemaakt met een journaliste, die hem interviewde, in wie hij het meisje van het portret, Monty's dochter herkent, die den naam voert van Ernestine Wendermott. Trent en de journaliste hebben voor elkander een zekere hoogachting, die nog versterkt wordt door wat Trent haar over zijn vroeger leven en avonturen vertelt. Kort na hun kennismaking verneemt Ernestine van een bekenden jongeman, Davenant, dat Monty, de metgezel, waarover Trent haar heeft verhaald, haar vader moet zijn geweest en ten slotte krijgt zij een uitnodiging, op een bekend advocatenkantoor in Lincolns Inn te komen. Zij verneemt daar, dat Trent haar, Monty's dochter, een groote som gelds wil offereeren. Zij weigert en verzoekt den advocaten Trent onkundig te laten met het adres van Monty's dochter. Zij raakt nu allengs overtuigd, dat Trent haar vader vermoord heeft en teneinde daarover zekerheid te krijgen besluit zij zich Trent's vrouwen te veroveren, hoewel zij thans een hevigen afkeer van hem heeft. Bovendien verneemt zij, dat een zekere Fred, 'n vriend van Davenant, binnenkort een betrekking krijgt op de Goudkust. Ook hem wordt verzocht nasporingen te doen. Trent kan zijn geweten evenwel niet tot zwijgen brengen en gaat naar Afrika om Monty op te zoeken en, indien mogelijk weer mee terug te nemen. Da Souza, die hem wil belletten zijn doel te bereiken, gaat met dezelfde boot. Ter bestemde plaatse aangekomen komt Trent tot de ontdekking, dat Monty's slechte toestand te wijten is aan Da Souza's broer, die den ongelukkige drank verschaft. Trent weet Monty over te halen, uit liefde voor zijn dochter, van den drank af te zien. Trent zal hem dan mee naar Londen nemen. Trent gaat verschillende moeilijkheden, die de Bekwando-Mij. ondervindt, oplossen, en na den administrateur Cathcart

ontslagen te hebben, legt hij met den overgebleven ambtenaar, den reeds bekenden Fred Davenant, den vereischten nieuwen weg aan, waarbij zij met vele moeilijkheden te kampen hebben. Daarbij redt hij kapitein Francis, die door de wilden wordt achtervolgd, het leven, en bij een lateren overval nog eens, hoewel deze zijn bitterste vijand geworden is. Als hij ten slotte ook nog Fred Davenant onder groot gevaar voor eigen leven van een zekeren dood redt, wordt deze laatste zijn beste vriend, wat Fred dan ook uitvoerig aan zijn tante te Londen schrijft, Ernestine Wendermott. Monty is het verlangen naar zijn kleine meid inmiddels te machtig geworden en daar hij zonder middelen is om zelf den overtocht naar Engeland te kunnen betalen, steelt hij geld uit het geldkistje van zijn pensionhouder en vertrekt. In Londen wordt hij opgewacht door Da Souza, die intusschen al door zijn broer van Monty's ontsnapping vernomen heeft. Da Souza maakt Monty wijs, dat de Goud-Mij. failliet is en troont hem mee. Dan zegt hij hem, dat de politie hem wegens diefstal zoekt, zoodat Monty zich genoodzaakt ziet zich schuil te houden en in wanhoop weer ten prooi valt aan zijn ergsten vijand, den drank. Zoo spoedig Trent van Monty's vertrek hoort, gaat ook hij naar Engeland terug. Bij de wedrennen ontmoet hij Ernestine weder en hij dwingt haar, ondanks de antipathie, die zij zich zelve tegenover hem opgedrongen heeft, hem te achten. Bij dezelfde wedrennen ontmoet hij kapitein Francis. Francis deelt hem mede, dat hij, hoewel Trent erkentelijk voor zijn redding in Afrika, toch genoodzaakt is, wanneer Monty niet binnen een week terecht is, diens familie te waarschuwen. Trent, die ook niets liever verlangt dan Monty te vinden en hem te geven wat hem reehtens toekomt, gaat regelrecht naar Da Souza en dwingt hem, de verblijfplaats van Monty te wijzen. Zij treffen dan Monty, en, zooals Trent verwacht had, is deze dronken, wat natuurlijk aan Da Souza te wijten is. We zijn er thans getuige van, hoe, in het bijzijn van den versuften Monty, Da Souza Trent tracht te beïnvloeden, om den ongelukkige verborgen te houden.

No. 26

Je denkt, dat je een financieel genie bent, vermoed ik, omdat je een paar dingen in elkaar gezet hebt," zei hij. „Nu, maar dan ken je het A B C van de zaak niet. Ik zal je dit zeggen, mijn vriend. Een maatschappij als de Bekwando-Maatschappij is zoo ongeveer als iemands reputatie: geef eens een wenk hier en daar, breng de menschen maar heel even aan het praten, en ik verzeker je, dat de zaak weldra in vuur en vlam staat.”

Trent keerde hem den rug toe.

„Monty,” zei hij, „je bent toch niet bang, om met me mee te gaan?”

Monty keek hem aan, verbijsterd, en ongerust.

„Je hoeft nergens bang voor te zijn,” ging Trent voort. „Wat dat geld betreft, bij Mr. Price in huis, dat heb ik allemaal met hem geregeld, vóór ik uit Accra ging. Het behoorde je feitelijk toe, want ik had méér dan dat voor je achtergelaten.”

„Er is dus niemand, die me in de gevangenis zal zetten?” vroeg Monty, met langzaam en pijnlijk gefluister.

„Ik geef je mijn woord Monty, dat er geen levende ziel is, die ook maar in het minst aan zoo iets denkt,” verklaarde Trent.

„Zie je, het is niet, dat me dat veel kan schelen,” ging Monty voort, met zachte bevende stem, „maar daar is mijn kleine meid. Mijn echte naam zou misschien uitkomen, en ik zou voor niets ter wereld willen hebben, dat ze wist, wat ik geweest ben.”

„Ze zal het niet weten,” zei Trent. „Ik belooft je, dat je volkomen veilig bij me zult zijn.”

Monty stond met moeite op. Zijn knieën knikten, en hij was er erbarmelijk aan toe. Hij wierp een sluik-schen blik op de brandwijnflesch naast hem, en zijn hand ging er al ongemerkt naar toe. Maar Trent hield hem tegen, zachtjes, maar beslist.

„Nu niet, Monty,” zei hij. „Daar heb je genoeg van gehad.”

De hand van den oude viel langs zijn zijde. Hij keek Trent in het gelaat, en de jaren schenen te verdwijnen in een nevel.

„Je bent altijd een hardvochtig man geweest,” Scarlett Trent,” zeide hij. „Je bent altijd hard voor me geweest.”

„Misschien wel,” antwoordde Trent, „maar je zou al eerder gestorven zijn aan *delirium tremens*, als ik er niet geweest was. Ik heb je daarvan afge-

houden, zoover ik kon. En ik ben van plan, om je nu nog daar van af te houden.”

Monty liet zijn blik, waaruit de diepste ellende sprak, door het kleine vertrek gaan.

„Ik weet het niet,” zeide hij, „ik ben hier op mijn gemak, en ik ben te oud, Trent, om jouw leven nog te leiden. Ik zou opnieuw beginnen, Trent, dat zou ik werkelijk, als ik tien jaar jonger was. Het is nu te laat. Ik zou geen dag kunnen leven, zonder iets om me op krachten te houden.”

„Hij heeft volkomen gelijk, Trent,” zei Da Souza nu haastig. „Hij is nu te oud, om nog opnieuw te beginnen. Hij is hier op zijn gemak, en goed verzorgd. Geef hem een toelage, of anders een flinke som, inplaats van allerlei aanspraken. Ik zal het geld uittrekken, en jij zult teekenen, is 't niet, Monty? Wees redelijk, Trent! Dat is de beste weg voor ons allemaal.”

Maar Trent schudde het hoofd.

„Mijn besluit is genomen,” zei hij. „Hij moet met me mee gaan, Monty, denk aan de kleine meid!”

„Te laat,” kermde Monty. „Kijk toch naar me!”

Een wolkenj, de leverancier van een eerste klas soort wol.

„Maar als je haar een vermogen kon nalaten, — haar prachtige cadeaux kon geven?”

Toen weifelde Monty. Er kwam weer glans in zijn doffe oogen.

„Als ik dat kon doen,” mompelde hij.

„Ik geef je mijn woord, dat het zal gebeuren,” antwoordde Trent.

Monty richtte zich op.

„Ik ben gereed,” zei hij eenvoudig. „Laten we dadelijk weggaan.”

Da Souza plaatste zich tegenover hen.

„Je trotseert me dus,” zei hij. „Je wilt hem niet aan mij toevertrouwen, en ook mijn raad niet aannemen. Heel goed, mijn vriend. Luister nu goed. Je wilt me ruïneren. Nu, als ik naar den kelder ga; dan gaat de Bekwando-Maatschappij ook, begrijp je? *Mijn* ondergang zal beteekenen: ondergang voor Mr. Scarlett Trent — o, ondergang en schande! Het zal beteekenen: gevangenneming, als ik dat kan bewerken, en ik heb vrienden! Weet je niet, dat je schuldig bent aan bedrog? Je hebt verkocht, wat niet van jou was, en het geld in je zak gestoken. Je hebt je compagnon in den steek gelaten, om hem in een koortsig moeras te laten omkomen, of ter dood te laten brengen door die vuile zwarten. De wet zal dat zwendel noemen. Je zult voor het gerecht komen, mijn vriend, in de bank der beklaagden, zeg ik. Komaan, hoe vind je dat, Mr. Scarlett Trent? Als je deze kamer met hem verlaat, ben je een geruïneerd man. Daar zal ik voor zorgen.”

Trent slingerde hem uit den weg — één enkele verachtelijke handbeweging, en Da Souza duizelde tegen den schoorsteenmantel. Hij stak Monty zijn hand toe, en samen verlieten zij het vertrek.

XXXVII

Uit een oogpunt van conversatie schijnt onze gast vanavond ternauwernood op weg, om zich bijzonder te onderscheiden,” merkte lady Tresham op.

Ernestine keek over haar waaier door het salon.

„Ik heb nog nooit zulk een verandering gezien in een man, in zoo korten tijd,” zeide zij. „Vanmorgen verbaasde hij me. Hij kende de juiste menschen en deed de juiste dingen en gedroeg zich heeltemaal als een man, die zeker is van zichzelf. Vanavond is hij gewoonweg een uilskuiken.”

„Misschien is het zijn avondcostuum,” merkte lady Tresham op. „Daar moet men eerst aan gewoon raken, denk ik.”

„Vanmorgen was hij totaal over die periode heen,” zei Ernestine. „Dit is een instorting, veronderstel ik. Wat vervelend voor u!”

Lady Tresham stond op en glimlachte beminlijk tegen den heer, die haar aan tafel zou geleiden.

„Nee, jij moet je met hem belasten,” antwoordde zij. „Dus, ik hoop, dat je hem meer amusant zult vinden, dan hij er uitziet.”

Het was een vroeg diner en het zou gevolgd worden door een bezoek aan een populair theater. Enkele uren geleden had Trent nog met het zuiverste genoegen naar dezen avond uitgezien; thans was hij verbijsterd; hij kon zijn gezichtspunt niet bij de nieuwe omstandigheden aanpassen. Hij wist heel goed, dat het zijn rijkdom was — en zijn rijkdom alleen — die hem als een gelijke onder deze menschen had gebracht, deze menschen, die allemaal in een zoo geheel andere sfeer thuishoorden, zoover het opvoeding en maatschappelijke beschaving betrof. Hij keek de tafel rond. Wat zouden ze zeggen, als ze alles wisten? Hij zou worden uitgeworpen als een indringer. Tegenover hem zat een edelman, die sinds jaar en dag bezig was, de mazen van een bankroet toe te snoeren; maar wat gaven ze daarom? Geen zier. Hij was van hun stand, hoewel hij feitelijk een bedelaar was. Maar wat hemzelf betreft, was hij zich volkomen bewust van het verschil. De mate van zijn rijkdom was tevens de mate van zijn stand onder die menschen. Zonder zijn rijkdom zou hij worden uitgeworpen, kon hij er geen aanspraak op maken, dat men zich nog verder met hem bemoeien zou. Die gedachte vervulde hem langzamerhand met bitteren toorn. Hij liet zijn soep onaangeroerd weer wegnemen en kon niet den moed vinden, om het woord te richten tot het meisje, dat om zoo te zeggen het dwaallichtje geweest was, dat hem tot dezen heilloozen staat verlokt had.

Thans sprak zij hem aan.

Mr. Trent....

Hij wendde zich om en zag haar aan.

„Moet ik u er werkelijk nog aan herinneren,” zei ze, „dat het gebruikelijk is, enkele opmerkingen te richten — bij wijze van formaliteit, begrijpt u wel? — tot de dame, die u aan tafel geleid hebt?”

Hij wierp haar een koelen blik toe.

„Ik ben niet gewoon, om te converseeren,” zei hij. „Is er iets op de wereld, waarover ik zou kunnen spreken, met eenige kans, dat ik uw belangstelling wek?”

Zij nam een amandel van een zilveren schaal naast hem, en glimlachte vriendelijk tegen hem.

„Goede hemel, wat zegt u dat op een toon! Probeert u het alstublieft niet, als u in zoo'n slechte bui bent! Wat hebt u uitgevoerd, sinds ik u vanmorgen liet laatst zag — uw geld verloren, of uw humeur, of alles?”

Hij zag haar aan met een eigenaardig grimmigen glimlach.

„Als ik het eerste verloren had,” zei hij, „dan zou ik heel gauw ophouden, een persoon van gewicht — of zelfs ook maar van eenig belang — voor uw vrienden te zijn.”

Zij haalde de schouders op.

„U maakt nu niet bepaald den indruk van iemand, die een vermogen zal verliezen bij de wedrennen,” merkte ze op.

„Daar hebt u volkomen gelijk in,” antwoordde hij. „Ik geloof, dat ik geld gewonnen heb. Een paar duizend pond op zijn minst.”

„Een paar duizend pond!”

Zij zuchtte werkelijk en had geen trek meer in de oesterpastei, waarmee ze gespeeld had. Trent zag de tafel rond.

„Maar tegelijkertijd zal ik u iets meedeelen, juffrouw Wendermott, wat ik niet graag aan iemand anders hier zou meedeelen,” ging hij voort, op zachten toon. „Ik ben tamelijk gelukkig geweest, zooals u weet — gauw geld verdiend, ja

opgestapeld. Nu, vandaag ben ik voor de eerste maal voor de mogelijkheid komen te staan van een tegenslag.”

„Is dat een nieuwe rol?” mompelde zij. „Wordt u terneergeslagen?”

„Het is geen gewone tegenslag,” zei hij langzaam. „Het is een totale ineenstorting — alles.”

„O — oh!”

Zij zag hem opletend aan. Haar hart klopte hevig. Als hij niet zoo geheel in beslag was genomen door zijn bezorgdheid, dat iemand anders hun gesprek zou afluisteren, zou hij verbaasd zijn geweest over de verandering in haar gelaat.

„U spreekt bepaald in raadselen,” zei ze. „Niets

Dorpsidylle uit Slowakije.

van dien aard zou met mogelijkheid u kunnen overkomen. Men heeft mij gezegd, dat de Bekwando-aandeelen onbetaalbaar zijn, en dat u miljoenen moet verdienen.”

„Vanmiddag moet ik gedommeld hebben op het veld in Ascot,” zei hij, zijn glas naar zijn lippen brengend en het ledigend. „Ik zat daar een poos lang, aan het eind, tusschen de boomen, en ik denk, dat ik in slaap moet gevallen zijn. Toen klonk me een gefluister in mijn ooren, en ik zag mezelf be-roofd van alles. Hoe kwam dat? Ik ben het nu vergeten. Een concessie verworpen, een bank kapot, een groote rommel — wat komt het er ook op aan? Het geld was weg, en ik was eenvoudig weer mezelf, Scarlett Trent, een ploeteraar, zonder een cent, en van geen belang.”

„Het moet een vreemde gewaarwording geweest zijn,” zei ze peinzend.

„Ik zal u zeggen, wat het me opeens deed beseffen,” zei hij. „Ik kom langzamerhand in een gevaarlijke positie. Ik keten me vast aan een kleine wereld van menschen, voor wie ik, persoonlijk, zoo goed als niets ben, en minder dan niets. Ik word geduld om wat ik bezit. Als ik dat door een of andere omstandigheid verliezen zou, wat zou er dan van me worden?”

„U bent een man,” zei ze, hem ernstig aanziende. „U hebt de zenuwen en de hersens van een man. Wat u vroeger gedaan hebt, zou u weer kunnen doen.”

„In dien tusschentiid zou ik al uitgebannen zijn.” „Door heel wat menschen, dat is waar.”

Hij zweeg een poos, en at en dronk, wat voor hem neergezet werd. Hij was zich bewust, dat hij zich nauwelijks gedroeg zooals hij zich aan een diner behoorde te gedragen. Hij was te gretig en te ernstig. De menschen aan den overkant keken naar hen, zoo zei Ernestine tot haar buurman. Het duurde eenigen tijd, vóór hij opnieuw sprak. En toen hij sprak, nam hij den draad van hun gesprek op, waar dit was afgebroken.

„Door de meerderheid natuurlijk,” zei hij. „Ik heb me somtijds afgevraagd, of er wel één zou zijn, die anders zou denken.”

„Het zou mij erg spijten,” zei ze stemmig.

„Spijten, ja. Dat zou het de leveranciers ook, die aan me verdiend hebben; en de menschen, die zich mijn vrienden noemen, en vergeten, dat ze mijn schuldenaars zijn.”

„U bent cynisch.”

„Ik kan het niet helpen,” antwoordde hij. „Het komt door mijn droom. Vandaag heb ik voor kwade dingen gestaan, ziet u.

„Weet u wel, dat ik u nooit voor een droomer zou gehouden hebben,” zei ze, „voor een man, die zich allerlei dingen verbeeldt? Ik vraag me af, of er werkelijk iets gebeurd is, om u zóó te doen spreken?”

Hij wierp haar een snellen blik toe, van onder zijn zware wenkbrauwen. Niets in haar gelaat verried wat meer, dan de meest gewone belangstelling in wat hij zei. En toch voelde hij, van dat oogeblik af, een min of meer onbehaaglijken twijfel aangaande haar — of er bijgeval een of andere reden kon zijn voor de verdraagzaamheid en de belangstelling, waarmee ze hem van den beginne af had beschouwd. Het vermoeden, alleen al daaromtrent, was een schok voor hem. Hij verviel opnieuw in een staat van zenuwachtig zwijgen. Ernestine gaapte, en haar gastvrouw wierp haar meer dan één medelijdenden blik toe.

Na het diner begaf het heele gezelschap zich naar het theater, op vrijwel onvormelijke wijze. Sommige gasten hadden hun rijtuig wachten, anderen gingen in *hansoms*. Ernestine kwam tamelijk laat beneden, en vond Trent op haar wachten in de hal. Zij droeg een prachtige zwart-satijnen opera-mantel, met licht groene voering. Haar kamenier had haar kapsel nog wat verzorgd, en een snoer parels om haar hals gelegd. Hij sloeg haar gade, toen zij langzaam de trap afkwam, onderwijl zij haar handschoenen dichtknoopte, en naar hem keek met lichtelijk gefronste wenkbrauwen, nu zij hem daar alleen zag wachten. Wat een dwaasheid toch! Was het waarschijnlijk, dat rijkdom — hoe groot ook — hem ooit kon doen behooren tot haar wereld, hem ooit werkelijk één graad dichter bij haar kon brengen? Dien avond had hij alle vrouwen verloren. Hij zeide bij zichzelf, dat het de reinste verdwaasheid was, om ook maar aan haar te denken.

„De anderen zijn al vooruitgegaan,” zeide hij. „Lady Tresham heeft het verzoek achtergelaten, dat ik u vergezellen zou.”

Zij keek op de ouderwetsche klok, die in den hoek van de hal stond.

„Wat belachelijk, dat ik me zóó gehaast heb,” zei ze. „Men zou hier toch zeker op zijn gemak kunnen blijven, in plaats van in het theater te wachten.”

Zij begaf zich met hem naar de deur. Zijn eigen kleine *brougham* stond daar te wachten, en zij stapte in. Haar japon scheen het rijtuig geheel te vullen — een kleine zee van schuimende kant en mousseline. Trent bleef aarzelend op de steenen saan.

„Zal ik maar buiten op gaan zitten?” stelde hij voor. „Ik wil uw mooie kleed niet bederven.”

Zij nam terstond haar japon op, en maakte plaats voor hem. Hij gaf den koetsier de richting aan, en stapte eveneens in.

(Wordt voortgezet)

SPORT VAN ZONDAG

Nu de strijd in de hogere regionen van de Zuidelijke eerste klasse K.N.V.B. is geluwd, richten we onze blikken naar beneden, waar Wilhelmina en Roermond uitvechten wie het twijfelachtige genoegen zal smaken om straks tegen de tweede klasse kampioenen zijn plaats in de hoogste afdeling te verdedigen.

De Bosschenaren hebben, door Zondag op een duidelijke manier van de Limburgers te winnen, een mooien sprong naar boven gemaakt en het wil ons voorkomen dat Roermond thans den dans moeilijk meer zal ontspringen. De kanaries behoeften geen gras te laten groeien over hun revanche-plannen na de stevige nederlaag in de Limburgsche bisschopstad. Eigenaardig is het wel, dat de toen zoo productieve aanval der Roermondsters het in Den Bosch tot geen enkel doelpunt kon brengen. Of de Limburgers in de drie resterende wedstrijden, tegen P.S.V. en N.O.A.D. thuis en uit tegen Longa, nog zullen inloopen is zeer de vraag. Wij gelooven van niet. In dat geval zal de noodklok dus boven Roermond gaan luiden.

De overige wedstrijden in de eerste klasse waren betrekkelijk van weinig belang, nu het vraagstuk betreffende den kampioenstitel is opgelost.

Longa, dat zich natuurlijk nog niet heelemaal veilig voelt, weerde zich met den moed der wanhoop tegen P.S.V. De kampioenen van het vorige seizoen hadden heel wat moeite om aan de overwinning te komen, hetgeen hun ten slotte met 4—3 gelukte.

Ons schijnt ondanks deze nederlaag de voorsprong van vier punten, welken de jongste Tilburgsche club op de hekkensluiters heeft, groot genoeg.

N.A.C. heeft er zijn zinnen op gezet om als tweede te eindigen, doch ondanks de overwinning, welke de Bredenaars Zondag in Eindhoven op de club van dien naam bevochten, gelooven wij dat Philips met deze eer zal gaan strijken.

De tweede klasse kampioen in de Mijnstreek is er nu ook. Het is ten slotte nog wat eerder gekomen dan over 't algemeen verwacht werd. Bleijerheide zal straks trachten de Mijnstreek haar lang begeerden eerste klasser te geven. Of het zal lukken? 't Zit den Bleijerheiders nogal mee tegenwoordig en dit is een goed teeken. Zondag b.v. werd op het kantje af te Maastricht van A.C.C.

Een belangrijke R.K.F. wedstrijd te Beek. Caesar won Zondag daar met 3—2 van Valkenburg. Kiekje voor het doel van Caesar.

In het heetst van den strijd. Moment voor het doel der Valkenburgers, waar één der verdedigers wel handschijnt te maken. Maar... schijn bedriegt vaak op de foto.

Nog een kiekje uit den wedstrijd. Caesar-Valkenburg te Beek. De keeper der gasten maakt een aanval onschadelijk.

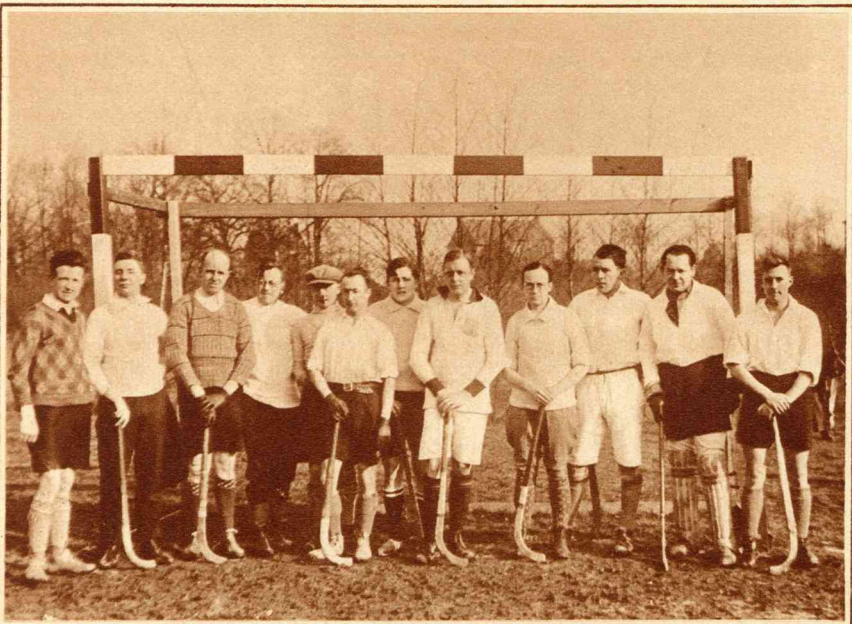
gewonnen, doch de leiders waren met die magere overwinning dubbel en dwars gebaat, daar Staatsmijn Hendrik door een 3—1 nederlaag tegen Juliana zijn laatste kansje verspeelde.

Nu maar afwachten, wat de promotiewedstrijden brengen. Bleijerheide neemt er niet voor de eerste maal aan deel. Dit is ook een voordeel.

De belangrijkste wedstrijd in de R.K.F., die tusschen Caesar en Valkenburg, is geëindigd in 'n 3—2 overwinning voor de thuisclub, welke thans de leiding in 1A heeft genomen.

De mannen uit Beek troffen 't n.l. prachtig, dat R.K.V.V.L. zoo vriendelijk was om met 4—1 van O.V.C. te verliezen. Valkenburg heeft nu drie punten achterstand en de Maastrichtenaars twee. Het wil ons voorkomen dat Caesar straks Limburg in het kampioenstornooi gaat vertegenwoordigen.

Kimbria en G.S.V. hebben ook weer aan de competitie deelgenomen. De kwestie is dus blijkbaar weer opgelost. Met dit al hebben de amokmakers den geregelde gang van zaken leelijk in de war gestuurd. De andere clubs ondervinden hiervan natuurlijk bij de afwerking van het wedstrijdprogramma de grootste nadeelen.

Zondag speelde te Roermond een veteranenploeg van Roermondsche oud-hokeyers een vriendschappelijken wedstrijd op een terrein nabij Schöndeln. Het groepje oud-spelers hebben we nog even op de plaat vastgelegd.

Roermond in Den Bosch geklopt. Aanval der Roermondsche Wilhelmina-voorhoede op het doel.

Slechte Tand

duiden in veel gevallen op een kalkgebrek in het lichaam.

Voor Vrouwen

is Kalzan zeer belangrijk, omdat het regelend werkt. Het is wederom 't kalkgebrek in het lichaam, dat de oorzaak is van de storingen en pijnen. Daar Kalzan de benodigde kalk toevoegt in de juiste samenstelling zullen de bezwaren spoedig verminderen. De pijn verdwijnt, de zwakte wordt overwonnen, Kalzan herstelt langs geheel natuurlijke weg het euvel. Daarom is Kalzan dan ook geheel en al onschadelijk. Het kan geen kwaad, maar moet U helpen.

Tanden zijn levende deelen van ons lichaam, zij hebben voedsel (kalk) nodig en wanneer zij te weinig van dit voedsel krijgen worden zij zwak.

Dit zijn de tanden, die ondanks de beste zorg steeds weer pijnlijk zijn en last geven, tanden die nooit mooi wit en hard zijn.

Gebruik eens eenigen tijd Kalzan, het kalkvoedsel, dan zult gij bemerken, dat Uw tanden sterker worden, witter en harder.

Door het gebruik van Kalzantabletten zult gij veel pijn kunnen voorkomen en langen tijd in het bezit kunnen blijven van een goed gebit.

Maak Uw tanden hard en sterk met KALZAN

Zwakke en „moeilijke” kinderen, lijden heel dikwijls aan kalkgebrek in het lichaam. Niet alleen „het uit de kracht groeien”, maar ook de lastigheid en humeurigheid der kinderen zijn er dikwijls een gevolg van.

Engelsche Ziekte

is een bewijs van tekort aan kalk.

Zon en Kalzan zullen helpen. (Wanneer levertraan wordt gebruikt, dan de levertraan en Kalzan om den anderen dag te gebruiken.)

Kinderen

„Een hongerig moeilijk kind

is een kind, wiens gestel niet in orde is”, schreef een bekend dokter.

Na een groot aantal „moeilijke” kinderen onderzocht te hebben kon hij verklaren:

„Ik vond al spoedig, dat vele zoogenaamde lastige kinderen kalkarm bloed hadden.”

En een andere dokter schreef in de „Dental Cosmos” van Oct. 1928:

„Een kind van drie tot dertien jaar heeft evenveel kalk nodig als twee volwassenen, want het kind heeft extra kalk nodig voor de vorming der beenderen en weefsels.”

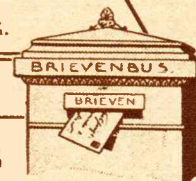
Geef Uw kind dus Kalzan-tabletten, dan geeft gij het de benodigde kalk in een smakelijken en geschikten vorm, terwijl de kalk ook werkelijk wordt opgenomen. Uw kind wordt dan gezond en minder „moeilijk”.

„De proefnemingen met Kalzan hebben mij duidelijk gemaakt van hoe groot belang Kalzan is voor het verbeteren van den lichamelijken toestand.”

Dr. A. B., te G.

Het feit, dat Kalzan-tabletten door kinderen als een zeer bijzondere lekkernij worden gegeten, toont, dat hun geheele lichaam om kalk vraagt.

Vraag Gratis Monster

Hierlangs afsnijpen.

Gratis

Bon

Wij zenden U een monstertube Kalzan met interessant boekje over de Kalktherapie gratis toe. Zend ons deze coupon en sluit 5 ct. postzegel voor portokosten bij. VUL IN:

Naam:

Adres:

Adresseer:

N.V. A. WULFING & Co's Chem. Prod., Oosteinde 1, Amsterdam

„Blijkt, dat er iets in het lichaam niet in orde is, dan is kalkgebrek waarschijnlijk de oorzaak of een medoorzaak”, schrijft Dr. H. F. B. W., te Londen.

Kalkgebrek in het lichaam wordt overwonnen met KALZAN Het Kalkvoedsel

Bij alle Apothekers en Drogisten a f 1.25 en f 2.25 per verpakking

Typische kenteekenen van een kalkgebrek in het lichaam zijn o.a.:

Winterhanden

Nachtzweet

Huiduitslag, welke ontstaat door zoogenaamd „kwaad bloed”.

Netelroos

Langdurige verkoudheden

Neusbloedingen en andere overvloedige bloedingen.

Haaruitval

Losraken van tanden in groeiende kinderen en verwachte moeders.

Hardnekkig tandbederf

(ook wanneer voor goede reiniging wordt gezorgd).

Elk dezer kwalen toont, dat 't lichaam te weinig kalk bevat en zal daarom door Kalzan doeltreffend worden bestreden.

Uw lichaam kan bijv. rauwe aardappelen niet opnemen. Daarom kookt gij ze. Uw lichaam kan gewone kalk en enkelvoudige kalkverbindingen evenmin opnemen. Neem daarom Kalzan, het kalkvoedsel, waarvan bewezen is, dat het goed door het lichaam wordt opgenomen.

Kalk, veel kalk is nodig en daarin voorziet Kalzan. Ook hier weer dus: op natuurlijke wijze voorziet Kalzan in een voedselgebrek.

„Meer niet?” zult ge vragen. „Nee, meer niet”, maar wanneer dat voedselgebrek zou blijven bestaan, zou de moeder er onder lijden door het uitvallen van haren en tanden, door onpasselijkheid en zwakte, terwijl het verwachte kind bevattelijk zou blijken voor „Engelsche ziekte”.

Begin dus vroegtijdig met Kalzan-tabletten. (te gebruiken 6 maanden voor de geboorte).

Vóór baby komt

heeft de verwachtende moeder meer kalk nodig dan gewoonlijk. De beenderen, ja zelfs de tanden van het verwachte kind worden lang voor de geboorte gevormd.

VROUWENLEVEN

GEMAKKELIJKE PANTOFFELTJES VAN VILT

We maken deze pantoffeltjes van vilt, omdat deze stof sterk is en niet uitrafelt. Ze hebben zooltjes van leer, welke bekleed zijn met vlokke wol.

We kunnen de bandjes vastmaken, doch ook kan men ze met een knoop en knoopsgat of een lusje dichtmaken.

We kunnen een aardige combinatie maken, b.v. het pantoffeltje van donker lila, met grijze wol van binnen of grijze pantoffeltjes met lila wol, groen met beige, blauw met oranje, en vele andere kleuren.

We hebben nodig een stuk vilt van 30—60, c.M. en een klein stukje vilt, voor de versiering, indien we deze van vilt maken. Een stuk zijde voor de

voering hebben we misschien nog wel, een stuk van 28—45 c.M., waaruit de voor- en achterstukken geknipt worden. De bandjes zijn niet gevoerd.

Het patroontje, dat hierbij geteekend is, is voor maat 4 in pantoffels, waarbij zijn inbegrepen zoomen van 6 M.m.

Heeft U maat 5 of 6 in pantoffels, dan kunt U het patroon vergroeten, rondom alle kanten met 6, resp. 12 m.M. Heeft U 'n kleine maat 5, dan kunt U de lijn A—B, van voren bij het pantoffeltje bij B, met 12 m.M. vergroeten, maar de breedte blijft dezelfde.

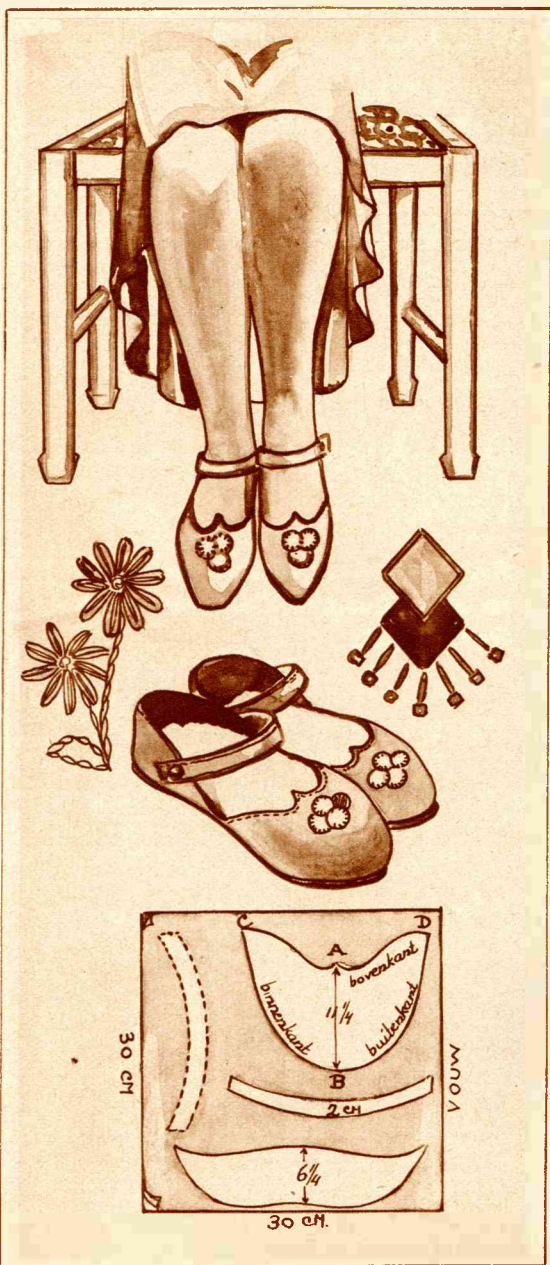
Voor maat 6 is 't noodig, de breedte te vergroeten met 12 m.M. aan iederen kant en de voorlengte met 18 m.M.

Het is aan te radeneerst een patroon van papier te maken. We kunnen dan een en ander eerst bekijken.

Nu gaat U het vilt knippen. Eerst wordt het in tweeën gevouwen, zooals de tekening aangeeft, daarna legt U het patroon van papier op het vilt en knipt U het langs den omtrek uit. De bandjes worden ieder dubbel geknipt, daarna wordt de voering uitgeknipt en ook, indien U het noodig vindt, de tusschenvoering. De voering stikt ge vast tot aan den bovenkant, van voren en van achter. Pers haar uit, en stik haar vast op de machine.

Plaats de twee bandjes op elkaar, en stik ze op de machine vast. De versiering van vilt wordt met den knoopsgaten-steek opgewerkt. We kunnen daarvoor nemen vierkantjes of cirkeltjes van verschillende kleuren vilt, ook kunnen we er een motieffje van wol op maken. Speld den voorkant van het pantoffeltje vast in het midden van de punt der wol.

Werk nu den rechterkant van het pantoffeltje aan den onderkant der wol vast, en zorg, dat het model aan iederen kant mooi vol is. Sla den voorkant van het pantoffeltje om de zool goed op de plaats, zoodat de voering en de wol tegen elkaar komen. Daardoor zal het leer eenigszins buigen; dit hindert echter niet, men krijgt daardoor juist stevigte. Plaats het midden van het achterstuk op het midden van den hiel der wol. Naai nu van achter naar de zijkanen en werk het keurig af. Daarna wordt het naar den rechterkant gedraaid en stevig in den vorm geperst met den vinger. Zet vervolgens de bandjes aan, precies op de kruisteekens.

De lange Rok...

EN DE BRUILOFTSTOET

Men mag het met de tegenwoordige mode niet heelemaal eens zijn, de lange rok onpraktisch en weinig economisch vinden, toch zal men moeten toegeven, dat ze een groote charme heeft en vooral bij ceremoniën zooals huwelijksplechtigheden e.a. zeer op haar plaats is. Het 1929 Bruidje ziet er niet meer uit als een operette-diva, maar doet ons in haar lange witte japon meer denken aan de feeën uit onze kinderboeken. De lange japonnen der moeder, bruidsmisjes en vriendinnen der bruid hebben weer het statige decoratieve cachet, dat zich bij de groote gebeurtenis zoo goed aanpast en den bruiloftstoet tot iets waardigs en aantrekkelijks maken. 5345. Bruidsjapon van crème-kleurig crêpe satin, gegarneerd met een smal ceintuurtje van dezelfde stof en een grooten tak bloemen op den schouder. Het rokdeel heeft aan weerszijden 'n waaiervormig klokstuk. Ter vervaardiging van den sleep, welke niet bij het knippatroon is inbegrepen, neme men een smalle baan crêpe satin, welke men van achter onder het ceintuurtje bevestigt. 5369 brengt een japon in beeld, welke vooral voor zwaardere figuren zeer aan te bevelen is. Wij dachten deze japon in zwarte zijde gegarneerd met een vest van zilver brocaat en een nikkelen gesp. 5284. Smaakvol bruidsmisjes-toilet van rose mousseline, gegarneerd met beige kant en bloemen in bijpassende tint.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor“, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenmijde à f 0.35, kinderdekleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenmijde. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toelgiff. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met tagere nummers zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen f 0.50.

L. D. L.

VOOR DE KEUKEN

FRICASSEE VAN KUIKENS

2 kuikens of 1 malsche kip
50 gram boter
50 gram bloem
busje champignons
zout, wortel, sjalotje
bouquet garni
2 dooiers
2 à 3 lepels room
1/2 eetlepel gehakte peterselie.

Bereiding:

Wrijf de kuikens stevig af, van binnen en van buiten, met een daar-

voor bestemden doek. Trancheer ze met een scherp mes, zooals dat voor gare kuikens gedaan wordt, met dit verschil, dat men telkens een stukje karkas meeneemt, zoodat op deze manier zelfs de rugstukjes meetellen. Wrijf elk stuk met een mengsel van peper en zout in en leg ze in een pan met platten bodem. Voeg hierbij het donkere gedeelte van een wortel, een sjalotje met een kruidnagel bestoken, twee of drie stukjes peterselie, 1/3 laurierblad en een mespunt thym.

Zijn alle kruiden toegevoegd, giet dan 1 L. kokend water over alles heen en laat de pan warm staan tot het water weer kookt, schuif

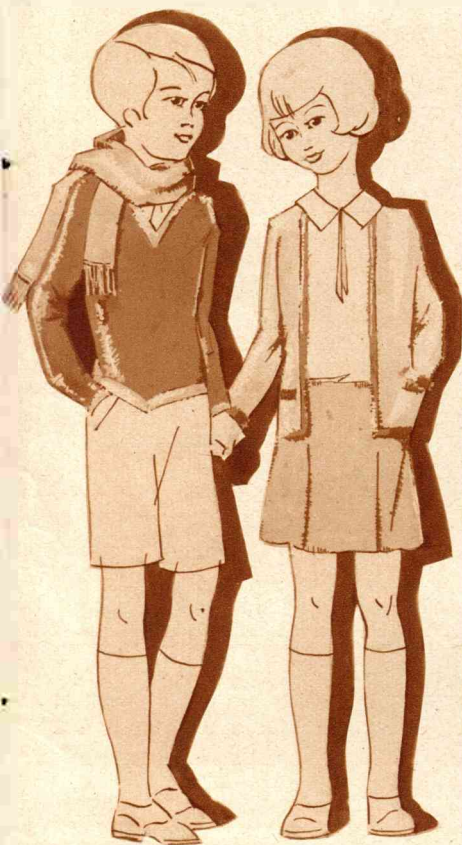
de pan op een hoekje van 't fornuis, waar het water ternauwernood kookt en laat dit een klein uur staan. Let er op of er eenige beweging in den bouillon is en verwijder vlokjes schuim, als deze zich aan de oppervlakte vertoonen. Hak, tegen dat de kuikens gaar zijn, de blaadjes peterselie, maak het busje champignons open, klop de dooiers met iets zout en voeg den room toe. Smelt dan de boter, meng de bloem er door en langzamerhand, steeds roerende ruim 1/2 L. van den gezeefden kippenbouillon; voeg wat citroensap toe en het vocht van de champignons. Laat de saus roerende gaar koken.

Voeg langzamerhand een paar lepels van de warme saus bij de dooiermassa, totdat deze voldoende is verwarmd om schiffen te voorkomen; voeg deze dan bij de suus en laat de saus roerende even doorkoken. Kijk de stukken kuiken één voor één goed na of er geen gestold eiwit of kruiden aan zijn en doe ze in de saus, voeg hierbij de champignons en laat alles pl.m. 1/2 uur au bain-marie (in kokend water) staan.

Stapel de kuikens netjes op een schotel, overgiet ze met saus en bestrooi ze met zeer fijn gehakte peterselie.

CATHARINA.

U KUNT ER ALLES UIT BREIEN

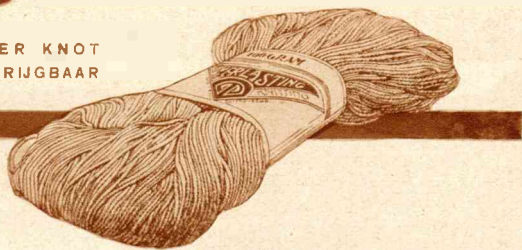
uit „Everlasting”: jumpers, pull-overs, onderkleeren, kleertjes voor de kleinen.

„Everlasting” is breikatoen, lang zoo duur niet als wol en veel sterker, 't is absoluut kleur-echt, dus het verschiet niet - zelfs de tropenzon heeft er geen vat op, noch de zeelucht.

En alles kan met de gewone huishoudwasch meegewasschen worden, want „Everlasting” krimpt niet, vervilt niet en verkleurt nooit. Maak 'ns iets uit „Everlasting”, probeer 't eens . . .

EVERLASTING BREIKATOEN

100 GRAM PER KNOT
OVERAL VERKRIJGBAAR

ATTENTIE

Foto's, die ons ter plaatsing worden toegezonden, worden na gebruik direct teruggezonden. Mocht 't echter eens voorkomen, dat een foto zoek raakt, — wat voorkomen kan — dan kunnen wij daarvoor geen verantwoordelijkheid aanvaarden.

Zeldzame of kostbare foto's zende men dus liever niet in.

DE REDACTIE

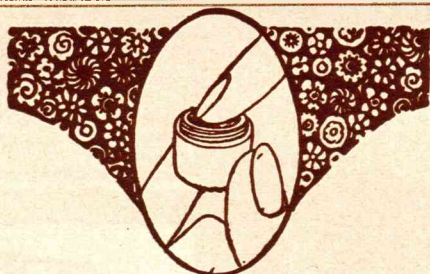
Adverteeren
doet verkoopen!

Een nieuwe kleur
voor Uw
winterondergoed

Dit is steeds
mogelijk door
de fraaie
kleuren van

Tintex 35 cts.
p. pakje
BINNEN 10 MINUTEN KANTKLAAR

3.000 Bloemen in ieder doosje

Slechts een vleugje AZIADÉ Compacte Parfum op het haar, achter de ooren of op de japon, hult U den heelen dag in een heerlijken bloemengeur. Een buitengewoon eenvoudig middel om Uw charme te verhoogen.

De compacte vorm van deze parfum maakt de hoogste concentratie van zeer zuivere extracten mogelijk. In klein volume brengt AZIADÉ een rijkdom van geur, die haar weerga niet heeft.

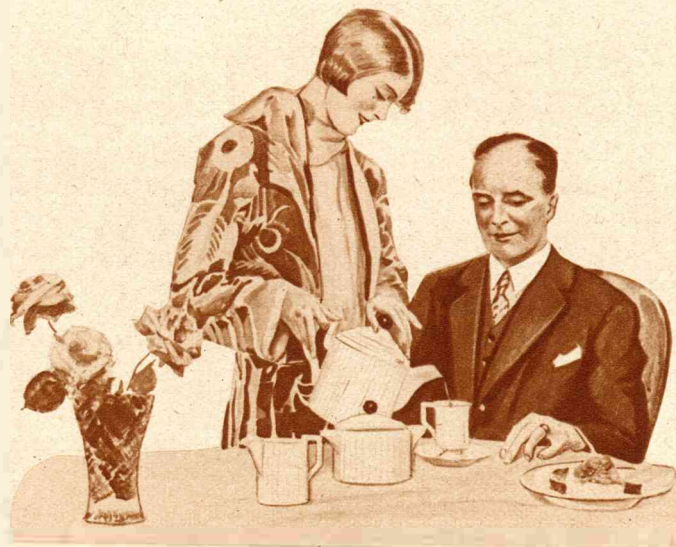
Het kleine doosje, dat wekenlang meegaat, zult U spoedig niet meer in Uw tasch willen missen. In schouwburg of dancing, bij tennis of autosport wordt het even onontbeerlijk als poeder en rouge.

Er zijn 6 heerlijke AZIADÉ COMPACTE PARFUMS:
Jasmin, Muguet (Lelietje van Dalen), Chypre,
Lilas (Sering), Violette, Lavande (Lavendel).

U zult verrukt zijn over AZIADÉ. In doosjes van 75 ct. en f 1.25 (dubb. inhoud) bij Uw kapper, parfumeriezaak of drogist, of franco per post na inzending van het bedrag aan de Imp.: Fa. B. MEINDERSMA - DEN HAAG. (Afd. V 7)

PARFUMS COMPACTS
DE LUXE C2

AZIADÉ PARIS
DE GEUR BLIJFT HEEL DEN DAG

Schat, wat ben ik toch blij,

dat je nu weer een lekker kopje koffie meedrinkt en dat je er heelemaal geen last van hebt.

Ik kan je Moeder werkelijk niet genoeg danken, dat ze me haar geheim heeft medegedeeld. Ook ik gevoel me veel beter, sinds wij Koffie Hag in huis hebben.

Weet je, wat je Moeder zei? Spaar je hart en je zenuwen! Er valt zooveel glad te strijken in het huwelijk, dat het niet noodig is, nog olie op het vuur te gooien, door zenuwprikkelende stoffen te gebruiken, die nu eenmaal in de gewone koffie aanwezig zijn.

Koffie Hag is gegarandeerd coffeïnevrij, zooals het in onze Nederlandsche Warenwet voorgeschreven is. Smaak en aroma zijn even verrukkelijk als bij andere koffie; en de prijs . . . ? Ja, inderdaad, Hag is duurder. Per kopje berekend, maakt het echter nog niet eens één heelen cent uit en dat is ons onze gezondheid en ons huiselijk geluk toch zeker wel waard.

HULST
PROV. ZEELAND
No. 7

Een buitenkansje is de bon voor Wapenzegels, die in elk pakje Koffie Hag te vinden is. Wie het schitterende verzamelwerk „De Nederlandsche Gemeentewapens” nog niet heeft, make gebruik van nevenstaanden bon.

BON ALS DRUKWERK TE VERZENDEN AAN DE
KOFFIE HAG MIJ TE AMSTERDAM
PRINSENGRACHT 199-101

Gaarne ontvang ik gratis en franco proefzegels en inlichtingen over het verzamelwerk „De Nederl. Gemeentewapens”

Naam
Adres
Plaats

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose”, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

Wie rekent,
kiest

FONGERS

MAAGLIJDERS

Het Maagpoeder van Apotheker BOOM heeft gedurende meer dan dertig jaren duizenden Maaglijders genezen van maagpijn, maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per gesloten blikken doos.

Reist met KOLA DALLMANN

Kola Dallman veroorzaakt dubbele vreugde en dubbel genot van Uw reis. Eenige tabletten verwijderen onmiddellijk overspanning, vermoeidheid van de reis en slecht humeur. De drukkende atmosfeer van de coupé, de onaangename verschijnselen bij een scheepsreis treden nauwelijks in, wanneer tijdig door Kola Dallmann voorkomen.

2 à 3 tabletten Kola Dallmann verwijderen elk gevoel van vermoeidheid en verkwikken binnen vijf minuten den geheelen mensch.

Vraagt prospectus en gratis monster bij het Verkoopkantoor voor Nederland van Dallkolat, Postbus 679, Amsterdam. Doos 80 cts., verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen. Let op den naam KOLA DALLMANN.

JUNICOSAN

EEN PROBAAT
HUISMIDDEL

Fabrik Mark

speciaal door Doctoren aanbevolen tegen aandoeningen der Luchtwegen en Ademhalingsorganen, vooral chronische, zooals o. a.

Hoesten, Heeschheid, Bronchitis, Asthma, Kinkhoest, enz. enz.

Junicosan is bovendien een versterkingsmiddel van groote waarde voor Reconvalescenten na acute ziekten der ademhalingswerktuigen; het wekt den eetlust op, bevordert de stofwisseling en oefent een weldadigen invloed uit op de algemeene gezondheid.

Junicosan is vooral voor kinderen, lijdende zowel aan acute als aan chronische ziekten der luchtwegen of ademhalingsorganen, een probaat, graag ingenomen geneesmiddel, waarmede in vele Longlijders-gestichten enz., volgens den bekenden Specialist op dit gebied, Dr. Kurt Klare en talrijke andere deskundige Autoriteiten, steeds de gunstigste resultaten worden verkregen. Zij allen verklaren, dat na toepassing van Junicosan het hoesten en opgeven, de koorts en het nachstofwisseling en oefent een zweet spoedig verminderen en ten slotte geheel ophouden.

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten à f 1.75 per flacon
L. Lichtenheldt, Pharm.-Chem. Fabrik, opger. 1745, Meuselbach (Thür.)
Kantoor in Nederland: Amsterdam, Keizersgracht 262

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN

DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

HET MIDDEL

OM BEKEND TE
ZIJN EN TE BLIJ-
VEN IS

ADVERTEEREN

Adverteeren
doet verkoopen!

Thuis: Akker's
Abdijsiroop

Buiten: Abdijsiroop-
BONBONS

Iets Nieuws!

Het is gelukt de vanouds bekende Abdijsiroop te „stollen“ tot een gemakkelijk in den zak mee te nemen „bonbon“, met behoud van al de genezende bestanddeelen.

AKKER'S
**ABDIJSIROOP
BONBONS**

60 cent p. doos.

Moeders

nemen voor de roode, gesmette of ontstoken huid van de kleine, uitsluitend het beste middel en dat is

PUROL

Doos 30 en 60, tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

FABRIEK TE BARENDRECHT

à Contant

Beste

en Goedkoopste

ELECTRISCHE- EN
HAND-
WASCHMACHINES

In huur

Depots

VENLO, Gelderschestraat 15.
ROERMOND, Schoenmakerstraat 18.
SITTARD, Molenbeekstraat 5.
KERKRADE, Einderstraat 73.
MAASTRICHT, Hoenderstraat 26.
HEERLEN, Geleenstraat 41.
WEERT, Julianaplein B 74.
BOXMEER, Steenstraat A 15.

MIJNHARDT'S
HOEST-
tabletten

Per Doos
30 cent

Groote Voorjaarsverloting te Utrecht

1ste Prijs:

12 beste KOEIEN of een LUXE AUTO ter waarde van pl. n. f 3000.—

2e Prijs: 4 beste Koeien of prachtige Piano ter waarde van 1000.—
3e „ 2 beste Koeien of Salon-Ameublement ter waarde van 500.—
4e „ Complete Radio of Slaapkamer-Ameublement ter waarde van 250.—
5e „ Luxe Trapnaaimachine of Electrische Stofzuiger ter waarde van 125.—
6e tot en met 10e prijs: Elk een Simplex-Naaimachine.
11e „ „ 20e „ Elk een Dames- of Heeren-Rijwiel naar keuze.
21e „ „ 30e „ Elk een Gouden Heeren Zak- of Armband-Horloge.

ter bevordering van het bestaansdoel der „UTRECHTSCHЕ STICHTING TOT WERKVERSCHAFFING“ te Utrecht, om R.-K. en anderen belangloos gelegenheid te verschaffen tegen loon arbeid te verrichten. om R.-K. en anderen belangloos gelegenheid te verschaffen tegen loon arbeid te verrichten. om R.-K. en anderen belangloos gelegenheid te verschaffen tegen loon arbeid te verrichten.

Trekking zonder uitstel Dinsdag 4 Maart 1930 ten overstaan van Notaris F. W. Swane te Utrecht
600 Prijzen
31e tot en met 40e prijs: Elk een Gouden Dames Armband-Horloge.
41e „ „ 50e „ Elk een 48-deelig eetservies.
51e „ „ 100e „ Elk een Gouden Vulpen.
Voorts: 101 tot 200e prijs: Elk een theeservies. 201 tot 300e prijs: Elk een nikkelen Horloge.
301 tot 400e prijs: Elk een Fietslantaarn. 401 tot 500e prijs: Elk een Eikenhouten Bloemtafel.
501 tot 600e prijs: Elk een Koperen Rookstel.
1 lot + porti + trekkingslijst f 1.20; 2 loten f 2.20; 5 loten f 5.—; 10 loten f 10; 26 loten f 25.—
De Penningm. van de Commissie J. C. VAN STERKENBURG
Bleekerskade 73 - UTRECHT - Giro 65820

LIMBURG IN BEELD
Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonne's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)